Musca

Cuprins

Despre Jakob Lorber

Jakob Lorber s-a născut la data de 22 iulie 1800, pe malul stâng al râului Drau, într-o zonă vinicolă, în satul Kanischa, parohia Jahring, unde tatăl său, Michael Lorber, avea o fermă micuță.

Deloc întâmplător, Jakob Lorber a crescut într-un mediu rural şi destul de sărac. Părinții săi erau însă deschişi față de artă şi de religie. El a moştenit de la tatăl său numeroasele talente muzicale şi a învățat să cânte la vioară, la pian şi la orgă.

Când a ajuns la liceul din Marburg, un orăşel pe malul râului Drau, Lorber îşi putea câştiga deja banii necesari pentru pregătire cântând ca organist la una din bisericile locale. A primit acreditarea ca profesor de liceu în anul 1829, la Graz, Austria, capitala provinciei Steierrnark. Cu toate acestea, la vremea respectivă nu a reuşit să-şi găsească un post. De aceea, el şi-a putut continua intensiv studiile muzicale, predând arta compoziției, vioara, lecții de canto, şi dând din când în când câte un concert.

În timpul acestor ani, Lorber şi-a urmat înclinația interioară şi s-a adâncit din ce în ce mai mult în studiul „Căii Interioare”. Printre altele, a citit lucrările lui Justinus Kerner, Jung-Stilling, Swedenborg, Jakob Bohme şi Johann Tennhardt. Biblia a rămas tot timpul cartea lui de căpătâi şi sursa sa de inspirație până la sfârşitul vieții.

În pofida numeroaselor sale talente, trăia de pe azi pe mâine, până când i s-a oferit în cele din urmă un post ca dirijor la Opera din Trieste. Când era pe punctul de a accepta postul, lucru care i-ar fi permis să-şi consacre talentele lumii exterioare, a primit o altă misiune, aceea de „Scrib al Domnului”. La data de 15 martie 1840, imediat după rugăciunea de dimineață, el a auzit cu claritate o Voce în regiunea inimii, care i-a poruncit: „Ridică-te, ia-ți pana şi scrie!”

Ascultător, a renunțat la pregătirile pentru călătorie, s-a aşezat şi a început să scrie ceea ce îi dicta misterioasa voce. Era introducerea la prima sa lucrare, *Casa Domnului:* „Şi

astfel, bunul Dumnezeu se adresează tuturor; iar cele spuse aici sunt adevărate, autentice şi sigure. Oricine doreşte să vorbească cu Mine, trebuie să se îndrepte către Mine, iar Eu îi voi răspunde în inima lui. Dar numai cei Puri, cu inima plină de smerenie, vor auzi Vocea Mea. Iar Eu voi păşi braț la braț cu cei care Mă vor prefera lucrurilor lumeşti şi care Mă vor iubi la fel cum îşi iubeşte mireasa mirele. Acestea sunt adevăratele Fiinţe Umane, cele care Mă privesc la fel cum îşi priveşte un frate fratele, şi cum le-am privit Eu dintotdeauna, încă înainte ca ele să fi existat".

Începând din acea zi, a primei dictări din partea Domnului, imposibilul a devenit posibil şi a intrat în viața lui Jakob Lorber.

În timpul celor 24 de ani care au urmat, el a continuat o activitate care nu putea fi înțeleasă de nimeni numai cu ajutorul intelectului şi al rațiunii. Scria aproape zilnic, ore întregi, fără întrerupere, fără să consulte vreo carte de referință şi fără să aibă cunoştințe legate de ceea ce scria, căci cunoaşterea curgea din pana lui prin intermediul Cuvântului Interior. Întreaga lui viață s-a împlinit în singurătate, ascultând de această Voce Interioară.

Nu îl putem descrie pe Jakob Lorber, decât în superlative. Dacă l-am privi ca pe un scriitor, el i-ar depăşi prin opera lui pe toți scriitorii, poeții şi gânditorii din toate timpurile. Căci unde mai putem găsi o cunoaştere atât de completă, o interpretare de o asemenea profunzime, cunoştințe mai exacte despre ştiințele geografice, istorice, biologice şi naturale, descrierea unor fapte care s-au petrecut imediat după crearea cosmosului? Lucrările sale umplu 25 de volume, fiecare a câte 500 de pagini, ca să nu mai vorbim de cele mai mici, Dacă l-am privi ca pe un geniu al profeției el i-ar depăşit cu siguranță pe toți inițiații pe care i-a cunoscut umanitatea, încă nu s-au născut cuvintele care l-ar putea descrie pe Jakob Lorber, iar dacă el a preferat să se autonumească „Scribul Domnului", putem pune acest lucru numai pe seama smereniei lui înnăscute.

Jakob Lorber a murit la data de 24 august 1864. El a ştiut dinainte că va muri la această dată, căci îşi împlinise misiunea. Pe piatra sa de mormânt din Cimitirul St. Leonhard din Graz sunt scrise cuvintele lui Pavel: „Indiferent dacă trăim sau murim, noi îi aparținem Domnului".

Capitolul l

Originile muştei

(8 martie 1842)

Musca, acest animal micuț şi atât de enervant pentru om şi pentru diferite alte animale de pe pământ, în special în acea perioadă a anului în care razele soarelui încep să încălzească planeta, nu este nici pe departe o creatură atât de nesemnificativă în ordinea lucrurilor sau de lipsită de sens cum ar putea părea la prima vedere.

Ca să înțelegem mai bine această stare de lucruri, trebuie să începem prin a descrie starea naturală a acestui mic animal.

Ar fi inutil să vă descriu forma unei muşte, căci sunt convins că ați văzut destule la viața voastră, dar există o serie de aspecte interesante legate de crearea ei, care merită să fie observate cu luciditate şi atenție.

Care sunt aşadar originile muştei?

Oamenii de ştiință cunosc foarte bine faptul că musca depune nişte ouă foarte micuțe, care aproape că nu pot fi văzute cu ochiul liber. Ele sunt atât de uşoare încât pot pluti prin aer

la fel ca firele de praf.

Unde îşi depune însă musca micuţele ei ouă, al căror număr este de multe ori de ordinul milioanelor, şi cum ies puii din acestea? Aţi văzut vreodată un pui de muscă? Musculiţele pe care le cunoaşteţi voi nu sunt pui de muscă, ci o specie mai mică de muşte.

Este important să înţelegeţi un lucru: atunci când ajunge la maturitate, musca îşi depune ouăle oriunde se aşează, după care uită complet de ele, Milioane de asemenea ouă sunt duse de vânt în toate regiunile pământului, iar alte milioane ajung în apă. Practic, nu există nici un loc pe planeta voastră în care să nu ajungă aceste ouă. Nu există nimic suficient de sfânt pentru ca musca să nu se aşeze pe el sau să nu-l adulmece, poate cu excepţia cărbunilor aprinşi sau a focului, singurele lucruri care nu pot fi pângărite de ouăle ei.

Am văzut aşadar cum şi unde îşi depune musca ouăle. Vom înţelege îndată şi felul în care ies puii din acestea şi cum supravieţuiesc ei.

Multe din aceste ouă micuţe, care rămân agăţate pe pereţii caselor voastre, sau şi mai bine, în staulele animalelor, în lemnele aflate în putrefacţie sau în orice alt mediu umed, se află într-o deplină siguranţă. În schimb, dintre ouăle duse de vânt, foarte puţine vor da naştere unor pui. În creaţia Mea, nimic nu se pierde însă, nici chiar aceste ouă, din care multe sunt inhalate de oameni şi de animale, fiind de ordinul milioanelor, pentru fiecare inspiraţie. Dar să nu ne referim deocamdată la cele care au o altă destinaţie şi să ne întoarcem „la ouăle noastre", adică la cele din care vor ieşi pui.

Cum ies aceşti pui?

Când soarele încălzeşte mai puternic pământul, aceste ouă micuţe încep să crească în dimensiuni, până când pot fi văzute cu ochiul liber (dar numai de către cei cu o privire suficient de ascuţită), ca nişte grăunţe de polen alb-cenuşii. Evident, ele pot fi descoperite numai în acele locuri în care au fost depuse de muscă. Acesta este momentul în care puii ies din ouă. Iată cum se petrece acest fenomen:

Micuţele ouă se deschid (se sparg) la presiunea spiritelor trezite ale pre-animalelor din ordinea naturală asociate cu ele. Aceste spirite alcătuiesc un conglomerat viu, care ia forma unui viermişor. Timp de câteva zile, viermişorul se hrăneşte cu umezeala disponibilă în locul în care au fost depuse ouăle. Această perioadă nu este determinată cu precizie, dar depinde de calitatea şi de bogăţia hranei prezente.

Până acum, procesul de reproducere al muştei s-a desfăşurat într-o manieră normală.

Vă reamintesc însă întrebarea pe care v-am pus-o mai devreme: aţi văzut vreodată un pui de muscă? Miracolul apariţiei sale constă în faptul că ele apar brusc, fără ca cineva să ştie de unde şi cum au apărut.

Cum se petrece acest miracol?

Aţi auzit, probabil, vorba din bătrâni care spune că: „Muştele se nasc parţial din praf şi parţial din rămăşiţele muştelor moarte".

Aparent, aşa se petrec lucrurile, dar în realitate ele stau cu-totul altfel.

De îndată ce viermele atinge dimensiunea potrivită, aproximativ de mărimea unei virgule de la o maşină obişnuită de scris, el se deschide şi interiorul său iese la suprafaţă. Ceea ce era cândva pielea sa se transformă, se măreşte şi se întinde, devenind corpul propriu-zis al muştei, înzestrat cu toate organele interioare digestive necesare. Partea interioară a viermelui dă naştere părţilor exterioare, vizibile, ale muştei. De îndată ce intră în contact cu aerul exterior, procesul se transformare se petrece aproape instantaneu, fără să depăşească 5-7 secunde, timp în care musca atinge practic maturitatea.

Aceasta este adevărata naştere a muştei, care apare ca un veritabil miracol unui

observator! Acesta nu este însă singurul atribut miraculos al acestui animal. Ceea ce va urma vă va uimi într-o măsură şi mai mare, lăsându-vă cu gura căscată! Să continuăm aşadar cu descrierea muştei.

Capitolul 2

Picioarele muştei
(11 martie 1842)

Sunt convins că nu v-a scăpat atenției agilitatea extraordinară cu care se mişcă musca pe cele şase picioruşe ale sale, indiferent cât de bine şlefuită este suprafața pe care avansează, dacă aceasta este verticală sau orizontală.

Cum este acest lucru posibil, având în vedere că picioarele acestui animal au o suprafață netedă, deşi se termină cu două gheare micuțe, ca un cleştişor?

Acest lucru; pare într-adevăr miraculos, având în vedere că pe o suprafață verticală foarte bine şlefuită nici chiar o pană uşoară nu se poate agăța, dacă nu este lipită! Cum este posibil ca musca să se plimbe cu atâta uşurință pe ea fără a dispune de un fel de lipici?

Câțiva naturalişti foarte activi au descoperit, folosindu-se de nişte lupe foarte puternice, că muştele (la fel ca şi alte animale micuțe de felul lor) dispun între cele două gheare de la picioare de un mic dispozitiv în formă de clopot pe care îl folosesc ca pe o pompă de aer, creând o stare temporară de vid. Când musca pune piciorul pe suprafața unui ferestre, ea aspiră aerul în interiorul pompei; starea de vid astfel creată îi permite să-şi țină ferm piciorul pe suprafața respectivă, din cauza greutății aerului exterior pompei.

Cum ar putea funcționa însă această pompă şi cât de rapid ar trebui ea manevrată pentru ca acest mecanism extrem de inteligent să satisfacă mersul extrem de rapid şi de *zigzagat* al muştei?!

În mod evident, acest lucru este practic imposibil, deşi musca dispune într-adevăr de aceste pompe micuțe! Dacă musca nu se mişcă în maniera descrisă de respectivii oameni de ştiință, cum reuşeşte ea? Vă voi răspunde Eu la această întrebare:

Dacă ați examinat vreodată cu cea mai mare atenție o muscă, ați remarcat probabil că întregul ei corp este acoperit cu nişte peri țepoşi. Chiar şi aripile sunt integral acoperite cu un fel de pene micuțe, orientate către exterior, ca nişte raze de soare.

Cum se foloseşte musca de aceşti peri şi de aceste pene? Veți primi imediat şi răspunsul.

Perii şi țepii muştei nu sunt altceva decât nişte pompe electrice extrem de utile. Electricitatea absorbită de muscă este direcțională către polul ei negativ (cel care atrage), de unde este orientată către micuțele pompe dintre cele două gheare ale picioarelor sale (despre care am vorbit deja mai sus). Fiind vorba de sarcini electrice negative, acestea îşi caută cu disperare contrapărțile lor pozitive.

Acesta este răspunsul la întrebarea precedentă.

Unii dintre voi se vor grăbi să spună: „Bine, dar acest proces se petrece în mod natural; Cum ar putea fi vorba atunci de un miracol?” Singurul răspuns pe care vi-l pot da este acesta: cu cât un proces vi se pare mai natural, cu atât mai miraculos devine el, căci nu este vorba de ceva tranzitoriu şi efemer, ci de un aspect constant şi permanent al naturii Mele, care apare întotdeauna ca un miracol benefic celui care îl observă cu bună credință în numele Meu! Este suficient să reflectați profund câteva clipe ca să răspundeți la întrebarea: ce este

mai miraculos, traversarea Mării Roşii de către Izraeliţii conduşi de Moise sau existenţa unui pom fructifer, care continuă să dea aceleaşi roade ca şi pe vremea lui Adam, ori musca noastră, care este identică astăzi cu strămoşii ei care au trăit cu milioane de ani înaintea lui Adam?! Judecaţi singuri care miracol este mai important!

Dacă Eu însumi numesc musca un mare miracol, din cauza felului neobişnuit în care apare, dar şi a capacităţii sale de supravieţuire ieşite din comun şi a utilităţii tuturor părţilor sale componente, este evident că ea trebuie să aibă un scop cu totul aparte în cadrul ordinii naturale; Dacă o veţi privi, la fel ca Mine, ca pe o fiinţă cu totul minunată şi miraculoasă, vă veţi minuna cu siguranţă inclusiv de mersul ei pe o suprafaţă verticală şlefuită - lucru pe care oricine îl poate observa zilnic, considerându-l un miracol mai mare decât prăbuşirea zidurilor Ierihonului atunci când Iosua a sunat din trompetă.

Mersul muştei pe o suprafaţă verticală şlefuită se petrece zilnic, de nenumărate ori, prin faţa ochilor voştri, în timp ce zidurile Ierihonului s-au prăbuşit o singură dată şi de pe urma lor nu a mai rămas nici o urmă, cu excepţia celor câteva rânduri din Biblie care amintesc de acest eveniment antic. De aceea, dacă cineva doreşte să beneficieze de pe urma prăbuşirii miraculoase a zidurilor Ierihonului, el ar trebui să dispună de o credinţă extrem de puternică, în schimb, într-o zi frumoasă de vară el are la dispoziţie mai mult de o mie de miracole la prima mână, care îi strigă agasant: „Priveşte, omule mândru şi orgolios, de câte miracole sublime te-a înconjurat Creatorul Preasfânt! Învaţă din ele şi realizează cât de apropiat de tine este Domnul Vieţii!”

Judecaţi singuri care din cele două miracole este mai mare şi mai apropiat de voi! Eu cred că pentru o inimă plină de iubire şi de înţelegere, o muscă ce îţi bâzâie la ureche, scârţâitul unui greier, ciripitul unei păsărele sau o violetă delicată reprezintă un imn de slavă la fel de înălţător la adresa Mea ca şi întreaga înţelepciune şi maiestuozitate a lui Solomon!

Înţelepciunea lui Solomon este foarte profundă şi le poate induce o stare de graţie celor care rezonează cu ea, dar cântecul vietăţilor şi liniştea naturii ascund semnificaţii mult mai adânci decât întreaga înţelepciune a fiului lui David!

Prin zborul său rapid şi sublim, musca vă vorbeşte despre puterea sfântă care îi animă aripile uşoare, care se mişcă cu o viteză incredibilă, purtând animalul inconştient, dar fericit, în toate direcţiile în care doreşte acesta, în sus şi în jos, la stânga şi la dreapta, ca şi cum v-ar vorbi: „Dacă Tatăl preasfânt săvârşeşte asemenea miracole cu mine, un animal atât de dispreţuit, ce poate face El cu voi, copiii Lui?”

Oare nu transcende această înţelepciune orice înţelepciune umană, şi nu este acest miracol mai presus de orice miracol acceptat de voi?

Dar adevăratul miracol vă va fi revelat în finalul acestei comunicări. Deocamdată, ne vom limita la aceste informaţii pentru astăzi!

Capitolul 3

Musca - un factor de echilibrare a electricităţii aerului

(l5 martie 1842)

Am învăţat deja o serie de lucruri absolut minunate legate de muscă, dar unul dintre cele mai incredibile miracole se referă la scopul ei şi la maniera în care îl împlineşte ea.

Care poate fi acest scop? Este oare un scop simplu, şi dacă da, cât de simplu? Sau ar putea fi el un scop multiplu?

În întreaga creație nu există nimic care să aibă mai mult de două polarități: una pozitivă şi alta negativă. De aceea, nu există decât perechi de opuşi, precum sus şi jos, exterior şi interior, material şi spiritual, bine şi rău, adevăr şi minciună.

Astfel, dacă discutăm despre motivul creației unei anumite entități, acesta nu se poate încadra decât între aceste două limite. Să vedem aşadar care este scopul pentru care a fost creată musca.

Vom începe prin a ne referi la scopul său exterior.

Ştiți cu toții cât de rar poate fi văzută o muscă iarna, şi cât de dese sunt aparițiile lor vara, când aerul este practic împânzit de aceste creaturi.

Am vorbit mai devreme de unul din miracolele referitoare la muscă, atunci când ne-am referit la numeroşii peri şi țepi de pe corpul ei. Am explicat atunci maniera aproape miraculoasă în care merge ea pe suprafețele verticale şlefuite. Aceasta nu este însă singura destinație a perilor. Mai rămâne să explicăm de asemenea de ce sunt înzestrate aceste animale micuțe cu o pereche de aripi.

Este important să înțelegeți că prin aspirația electricității din aer, greutatea muştelor scade atât de mult încât ele pot fi purtate prin aer cu cea mai mare uşurință de aripile lor, în orice direcție doresc!

De ce se întâmplă însă acest lucru, şi de ce devin muştele atât de agitate, zburând în toate direcțiile, atunci când aerul se încălzeşte? Ascultați cu atenție răspunsul Meu şi veți afla!

Vedeți voi, toate aceste milioane de muşte au scopul de a consuma focul electric generat de soare şi aflat în exces, diminuându-i efectele, astfel încât să nu conducă la o suprasarcină, punând în pericol existența întregului pământ. Trebuie să ştiți că acest fluid electric reprezintă o formă de foc extrem de puternic — în polaritatea sa pozitivă. Atâta vreme cât electricitatea negativă a planetei echilibrează această forță pozitivă dezvoltată de razele soarelui, aceasta din urmă este ținută sub control şi nu devine explozivă, în schimb, dacă electricitatea pozitivă depăşeşte polaritatea negativă cu numai o miime, explozia va fi inevitabilă. Cum poate fi evitată această catastrofă?

Să revenim la micuțele noastre animale, la zborul lor zigzagat, în toate direcțiile. Prin acest zbor rapid, aripile muştelor aspiră excesul de electricitate pozitivă, inversându-i polaritatea. Altfel spus, muştele inspiră electricitate pozitivă şi expiră electricitate negativă, la fel cum omul inspiră oxigenul amestecat cu ceilalți compuşi ai aerului, îl păstrează în plămâni (folosindu-l apoi la hrănirea sângelui) şi expiră numai dioxidul de carbon şi celelalte gaze.

Mă veți întreba probabil: „Oare chiar sunt capabile aceste animale micuțe de acest lucru?"

Iar Eu vă răspund: „O, da, dragii Mei! O singură muscă neutralizează într-o singură zi de vară atâta electricitate pozitivă, încât dacă aceasta ar fi colectată într-un container, s-ar aduna o sarcină suficient de mare pentru a spulbera un munte de zece ori mai mare decât muntele Schloşberg într-o fracțiune de secundă. La fel se petrec lucrurile şi cu aerul inspirat şi expirat de voi. Oxigenul reținut astfel în plămânii voştri într-o singură zi ar fi suficient pentru a distruge - dacă ar fi aprins - întreaga Europă, schimbându-i complet forma geofizică, astfel încât nimeni nu ar mai recunoaşte ce a fost înainte.

Ştiu că toate aceste informații vi se par fantastice la ora actuală. De aceea, doresc să vă atrag atenția asupra cauzei insignifiante care a generat imensul cutremur care s-a simțit recent în întreaga voastră emisferă. Vedeți voi, acesta a fost provocat de câteva mii de metri

cubi de aer ținut captiv în interiorul pământului şi care s-a autoaprins din cauza presiunii exterioare la care a fost supus.

Să presupunem că în patru respirații, o persoană consumă 0,33 metri cubi de aer. Gândiți-vă la numărul de inspirații pe care le execută omul de-a lungul unei zile, şi veți rămâne uimiți de cantitatea de aer pe care o consumă el în decursul unei zile (24 de ore). Dacă ne referim la exemplul de dinainte, nu este de mirare că această cantitate de aer (consumată de un singur om în 24 de ore) ar fi suficientă pentru a distruge întreaga Europă.

Prin comparație, nu trebuie să vă surprindă nici afirmația Mea anterioară referitoare la cantitatea de electricitate pe care o poate neutraliza o muscă într-o zi. Iar dacă o singură muscă poate face acest lucru, gândiți-vă la ce pot face milioane şi milioane de muşte!

Ei, dragii Mei copilaşi, ce mai spuneți acum? Oare nu este un miracol faptul că Eu reuşesc să protejez lumea voastră de la distrugerea totală prin intermediul unui slujitor atât de mărunt şi de insignifiant?

Dar acesta nu reprezintă decât scopul secundar pentru care a fost creat acest micuț animal Adevărata sa semnificație, şi implicit miracolul cel mare, abia urmează să vă fie descrise. Dar, deocamdată aveți răbdare, căci vom ajunge şi acolo!

Capitolul 4

Musca – un păzitor al vieții omului

(16 martie 1842)

Am aflat care este unul din scopurile pentru care a fost creată musca, privită ca pol negativ; Acesta nu este însă singurul scop al acestui micuț animal. Mai există o serie de scopuri secundare, care i-au fost atribuite la fel cum gospodarul le atribuie slujitorilor săi diferite sarcini, unele mai importante, iar altele mai puțin importante, dar le completează pe primele, astfel încât timpul slujitorului să fie în permanență ocupat. De aceea, înainte să trecem la analizarea principalelor sarcini atribuite muştei, să vedem mai întâi care sunt sarcinile sale secundare.

După cum ştiți, micuții Mei, perioadele călduroase de vară sunt destul de supărătoare, când camera în care vă aflați se umple de muşte, care devin uneori extrem de obraznice. Cu toate acestea, nu ar trebui să le alungați, căci tocmai în aceste zile îndeplinesc ele una din acele sarcini secundare, extrem de importantă pentru voi, dar şi pentru animalele domestice. Doriți să aflați care este această sarcină? Puțină răbdare!

Mai întâi vom da anumite explicații absolut necesare, şi apoi veți primi şi răspunsul.

Trebuie să înțelegeți, micuții Mei copii, că în asemenea zile călduroase de vară, îndeosebi atunci când barometrul arată valori foarte scăzute, se nasc miliarde şi miliarde de minuscule animale atomice din stratul inferior de eter al atmosferei terestre, care face ca aerul să pară de un albastru intens, atât de intens încât este aproape imposibil să vedeți teritoriile aflate la numai câteva ore distanță de mers.

La o simplă inspirație a voastră, mai multe trilioane de asemenea animale minuscule au şansa să pătrundă în plămânii voştri. Deşi sunt atât de mici încât nu le-ați putea observa nici dacă s-ar aduna mai multe miliarde la un loc, ele joacă totuşi un rol destul de semnificativ, putând fi chiar periculoase pentru organismul uman, căruia îi pot răpi chiar viața. (Este evidentă referirea la ceea ce numim astăzi microorganisme, viruşi, bacterii, etc.). Natura periculoasă a acestor animale minuscule pentru viața umană este destul de

asemănătoare cu puterea acelei substanțe pe care voi o numiți acid prusic.

Ce au însă de-a face aceste animale minuscule cu musca noastră? Ei bine, tocmai aceasta este una din sarcinile secundare atribuite muştei, despre care vorbeam mai devreme.

Acea parte a creaturilor atomice absorbită prin respirație nu este cea mai periculoasă pentru organismul uman, deoarece în asemenea zile, din cauza condițiilor atmosferice, sângele este mai slab oxigenat ca de obicei, neutralizând respectivele microorganisme. Mult mai periculoase sunt însă cele care se fixează în exterior, pe pielea omului, şi îndeosebi în acele locuri în care porii pielii sunt foarte deschişi.

Când aceste microorganisme pătrund prin pori, ele capătă o polaritate pozitivă, spre deosebire de cele inhalate prin respirație. Atâta vreme cât polaritatea exterioară se află în echilibru cu cea interioară, aşa cum se întâmplă în cazul zilelor cu o temperatură moderată, nu există nici un pericol pentru viața omului, dar dacă polaritatea exterioară o depăşeşte pe cea interioară chiar şi numai cu o miime, viața omului devine cu adevărat pusă în pericol, căci în interiorul lui se poate dezvolta o polaritate inversată, lucru echivalent cu o înțepătură cu un ac înmuiat în acid prusic.

Dacă polaritatea exterioară, pozitivă, ar depăşi-o brusc pe cea interioară, negativă, cu o sutime, s-ar putea produce o descărcare electrică vizibilă, care i-ar putea transforma omului în numai câteva clipe trupul într-un morman de cenuşă fumegândă.

În primul caz, pe trupul omului apar anumite răni. Cea de-a doua situație este cunoscută sub numele de combustie spontană şi se petrece destul de rar. Ea este însă complet necunoscută în țările aflate la latitudini mai sudice.

Acum că am aflat aceste explicații, să ne întoarcem la micii noştri păzitori ai căminelor umane şi să vedem care este rolul lor.

Vedeți voi, musca este înzestrată cu o pereche de ochi, atât de mari încât par de-a dreptul disproporționați prin comparație cu trupul ei. Pe scurt, ochii săi reprezintă circa o şeptime din trupul muştei! Fiecare dintre aceşti ochi nu reprezintă un simplu ochi, fiind alcătuit din mai mult de o mie de ochi mai mici, aliniați la fel de ordonat ca şi celulele unui fagure de miere şi orientați către un anumit punct focal, împreună, ei îi servesc muştei ca un fel de microscop uluitor de puternic, cu ajutorul căruia ea poate vedea toate aceste minuscule creaturi atomice.

Mai mult, stomacul muştei este astfel aranjat încât să accepte aceste microorganisme drept principală sursă de hrană. Când o muscă observă o mare cantitate de asemenea microorganisme pe pielea unei persoane, ea zboară către sursa sa de hrană şi nu se lasă alungată cu uşurință până când nu îşi termină masa.

În afara ochilor, acest animal este de asemenea înzestrat cu o pereche de senzori (antene) micuți, care îi servesc drept nas. În timp ce vederea muştei nu depăşeşte o distanță destul de scurtă, senzorii o ajută să zboare la distanțe foarte lungi. Vă spun, există muşte care pot simți cu ajutorul acestor senzori o hrană gustoasă aflată la kilometri distanță.

Ei, dragii Mei copilaşi, ce spuneți de acest miracol, pe care tocmai vi l-am descris, şi care nu reprezintă decât unul din scopurile secundare pentru care am creat acest animal?

Nu este un serviciu minunat pe care vi-l aduce el? Ba da, şi luați aminte la ce vă voi spune acum: dacă în asemenea zile călduroase de vară nu veți mai vedea în jurul vostru aceste creaturi, puteți fi siguri că pedeapsa Mea este foarte aproape de voi!

Mai există însă şi alte scopuri, la fel de benefice, pentru care au fost create aceste micuțe creaturi.

Dacă ar fi să vi le enumăr pe toate, ar trebui să continui această dictare ani la rând.

Dar Eu vă spun: tot ce există în creația Mea, inclusiv musca, nu are o singură menire, ci mii de asemenea scopuri benefice.

Pentru a nu ne întinde însă prea mult, aş dori să mai fac două referiri la scopurile secundare ale muştei, înainte de a trece la polaritatea sa pozitivă. Deocamdată ajunge însă pentru astăzi.

Capitolul 5

Musca - un purificator al aerului

(17 martie 1842)

Sunt convins că ați experimentat cu toții, în zilele fierbinți de vară, îndeosebi în serile extrem de umede, o stare de oboseală în care somnul încearcă să pună stăpânire pe voi. O persoană tânără se poate lupta cu această stare prin exerciții fizice sau prin alte activități care îi trezesc entuziasmul, dar un om bătrân, ale cărui membre au trecut prin multe încercări şi au devenit rigide şi dureroase, nu i se poate opune.

În asemenea zile există o lipsă a substanței vitale de care are nevoie organismul uman, motiv pentru care apare somnolența de care vorbeam mai sus, iar bătrânii nu reuşesc să rămână treji. Ca să înțelegeți mai bine efectele negative ale acestui somn este necesar să analizăm mai întâi care este rolul somnului natural al omului.

De ce se duc la culcare oamenii noaptea, şi nu ziua? Cauza este cât se poate de naturală, dar întrucât oamenii nu au ajuns încă la recunoaşterea influenței sferei naturale, cauza somnului continuă să le fie necunoscută.

Trebuie să înțelegeți că atunci când razele soarelui - această contraparte pozitivă a vieții naturale - nu mai luminează una sau alta din emisferele pământului, polaritatea acestuia se) schimbă, devenind negativă imediat după apusul soarelui.

Polaritatea negativă a vieții corespunde celei a pământului. Ea se opune activității vieții naturale, consumând o cantitate din ce în ce mai mare de electricitate pozitivă din rezervele organismului uman. În acest fel, omul îşi pierde treptat interesul pentru activitatea exterioară. Primele părți ale organismului său care îşi pierd puterea sunt pleoapele, care nu mai reuşesc să stea drepte, având tendința să se închidă. Foarte curând, şi celelalte părți ale corpului intră în această stare de slăbiciune, care conduce în mod natural la starea de somn din timpul nopții.

În ce fel diferă însă acest somn nocturn natural de cel din timpul zilei? Este important să înțelegeți acest lucru.

Somnul diurn reprezintă exact opusul celui nocturn natural, nefiind provocat de o scădere a electricității pozitive din organismul omului, ci de o suprasaturare a ei. Un corp mai puțin activ nu mai este capabil să neutralizeze respectiva energie pozitivă în exces cu ajutorul electricității negative.

Atunci când polaritatea pozitivă începe să o depăşească pe cea negativă, aceasta din urmă descreşte în mod proporțional. Consecințele acestui proces nu sunt greu de înțeles.

Dacă doi oameni cu o putere inegală se luptă între ei, cel slab devine curând din ce în ce mai slab, iar această reducere a forței sale o amplifică în mod natural pe cea a celui mai puternic (prin comparație). Când cel slab este complet învins, forța celui puternic se termină însă şi ea, căci nu mai există nimic care să-i opună rezistență. Orice putere devine egală cu zero dacă nu există nici o rezistență care să i se opună, care să o susțină sau care să o

utilizeze. Vedeți, dragii Mei, la fel se petrec lucrurile şi în cazul oamenilor care se lasă copleşiţi de somn ÎN TIMPUL ZILEI, dar mai ales - reţineţi ce vă spun - în timpul serilor umede de vară, saturate cu electricitate. Ce are însă musca de-a face cu tot acest mecanism?!

Vă voi revela în continuare o altă utilitate ieşită din comun, deşi secundară, a acestui micuț animal, una din cele două pe care vi le-am promis în capitolul anterior.

În asemenea momente, muştele bâzâie şi circulă pe trupul celui adormit, sâcâindu-l cu piciorușele şi cu țepii lor, prin care absorb însă excesul de electricitate pozitivă, astfel încât acesta să nu suprime complet electricitatea negativă a omului, lucru care poate culmina la limită cu însăşi moartea acestuia!

Dacă nu ar exista aceşti regulatori insignifianţi ai substanţei naturale a vieţii, care contribuie decisiv la menţinerea echilibrului atmosferic, organismul adormit în asemenea momente, în care electricitatea pozitivă o depăşeşte net pe cea negativă, şi-ar pierde foarte rapid viaţa (vezi paragrafele 4-8 precedente, în care este explicat mecanismul prin care se întâmplă acest proces).

Persoana adormită alungă cât poate aceste creaturi sâcâitoare, dar acest lucru nu înseamnă nimic, căci atâta vreme cât le mai poate încă alunga, înseamnă că îşi activează substanța vitală, astfel încât nu mai există nici un pericol pentru viața sa, De îndată ce somnul o paralizează complet, enervantele creaturi se pun din nou pe ea, veghind ca nimic rău să nu i se întâmple în timpul somnului. Pe măsură ce electricitatea negativă se reechilibrează din nou, de multe ori numai cu ajutorul acestor insecte, omul se trezeşte şi alungă iarăşi micuții salvatori care l-au ajutat să rămână în viață. Acest lucru nu mai constituie însă nici o problemă, căci, de vreme ce s-a trezit, viața sa nu se mai află în pericol.

Ce spuneţi, dragii Mei copii, de această sarcină secundară a micuţului animal? Trebuie să recunoaşteţi că lucrurile au fost aranjate cu multă înţelepciune de Mine, Creatorul vieţii, la care aş mai putea adăuga că numai atunci când veţi avea o privire de ansamblu, cu adevărat spirituală, asupra rolului acestui animal, vă veţi putea minuna cu adevărat, spunând: „Mare şi bun eşti Tu, Tată, de vreme ce ai înzestrat această creatură, aparent atât de insignifiantă, cu puteri atât de minunate, care servesc unor scopuri atât de înţelepte! Cine te-ar putea slăvi cu adevărat pentru existenţa unei singure muşte?! Ce cuvinte, gânduri şi sentimente am putea găsi noi pentru a ne manifesta recunoştinţa şi aprecierea în faţa maiestuozităţii, iubirii şi înţelepciunii Tale, manifestate într-una singură dintre creaturile Tale perfecte?”

Da, dragii Mei copilaşi, vă asigur că la nivelul unui soare există lucruri infinit mai sublime decât la nivelul unei muşte, dar cine doreşte să Mă recunoască trebuie să treacă mai întâi de clasele primare ale şcolii, recunoscându-l deja acolo pe iubitul său Părinte! După ce şi-a luat astfel toate examenele, el va putea trece în clasele superioare, bucurându-se peste măsură atunci când îl va putea recunoaşte şi acolo pe acelaşi Părinte drag, care conduce personal marile corpuri cereşti pe traseele lor eliptice, scriind legile Iubirii eterne pe care trebuie să le urmeze cele mai puternice şi mai desăvârşite dintre spiritele Sale.

Vedeţi voi, dragii Mei, va veni vremea când veţi cunoaşte toate aceste lucruri, dar până atunci, să ne întoarcem la activităţile mai puţin importante din creaţia Mea, despre care oricum nu aveţi nici o idee. Altfel spus, să revenim „la muştele noastre”, analizând un alt scop secundar căruia îi servesc aceste creaturi.

Capitolul 6

Musca – chimist şi distribuitor de electricitate
(18 martie 1842)

Aţi observat cu toţii deseori că muştele se aşează cu cea mai mare plăcere pe tot ce este de mâncat, devenind oaspeţi neinvitaţi la orice masă, aşezându-se în număr mare şi cu cea mai mare voracitate pe alimente. Aţi observat de asemenea că aceşti oaspeţi sunt încă şi mai numeroşi în zilele excesiv de înăbuşitoare, când mesele sunt servite în camere cu tavanul jos şi cu miros de mucegai.

Mulţi oameni îşi pun întrebarea firească: „Cum putem ridica în slăvi acest micuţ parazit care ne infestează mâncarea, ce devine astfel insuportabilă?"

Dar Eu vă spun: numai cei orbi gândesc astfel, grăbindu-se să judece fără să cunoască! Dacă aţi înţelege marile servicii pe care vi le aduc muştele, lăsându-se chiar timp de numai două secunde asupra lingurii pe care o duceţi la gură, i-aţi face statuie din aur!

Ca să înţelegeţi mai bine, trebuie să încep prin a vă spune că în zilele înăbuşitoare, cu miros de mucegai, majoritatea alimentelor au proprietatea de a atrage, din cauza conţinutului lor bogat în zaharuri, tot nitrogenul din aer. Dacă sunt lăsate, chiar şi pentru scurt timp, în aerul liber, care în asemenea momente este viciat, acesta îşi face foarte rapid simţită prezenţa. Mai întâi, mâncarea se acreşte rapid, devine cleioasă, îşi schimbă culoarea, şi dacă este lichidă, capătă o nuanţă albăstruie pe margini. Şi toate acestea, numai din cauza aerului viciat!

Care este însă rolul muştei? Ei bine, aşa cum am învăţat deja, aceasta este un veritabil dispozitiv electric zburător, dar este simultan şi o fiinţă flămândă care tânjeşte după tot ce aparţine sferei sale naturale.

Aerul viciat este preponderent alcătuit din electricitate negativă, care respinge într-o asemenea măsură contrapartea sa pozitivă încât în cameră (sau mai bine zis, în hrana consumată de om) nu mai rămâne adeseori nici o scânteie de polaritate pozitivă.

Unii se vor întreba probabil: daca în cameră nu există nici un element conductor de electricitate, cum poate afecta această situaţie sănătatea omului? Această întrebare este lipsită însă de substanţă, căci dacă aerul viciat ocupă întreaga cameră, elasticitatea sa este suficient de mare pentru a putea intra direct în plămânii voştri, odată cu fiecare inspiraţie. Dacă aerul îşi pierde elasticitatea, el se depune sub forma unui precipitat mucegăit chiar pe mâncarea pe care o ingeraţi. Aici intervine rolul muştelor, care se aşează cu cea mai mare plăcere pe mâncarea astfel alterată, permiţând astfel transferul de electricitate pozitivă (cu care ele sunt încărcate în exces) asupra alimentului pe care vă pregătiţi să-l duceţi la gură.

Care este rezultatul acestei acţiuni? Exact ceea ce vă spuneam: aerul viciat este rapid neutralizat, precipitatul se dizolvă (ridicându-se din nou în atmosferă), iar hrana îşi recapătă sănătatea, devenind bună de mâncat Dacă aceşti chimişti micuţi şi sâcâitori ar lipsi din cameră în asemenea zile sufocante (îndeosebi din camerele cu tavanul jos şi cu miros de mucegai), oamenii nu ar supravieţui multă vreme unei simple mese.

Ei, ce ziceţi de această a doua sarcină secundară atribuită muştei? Nu este ea ceva minunat, cu atât mai mult cu cât este la fel de eficientă astăzi cum era în Antichitate?

Unii dintre voi probabil că se gândesc: „Parcă e prea din cale afară! Oare să aibă musca o sferă de acţiune atât de largă?"

Dar Eu vă spun: sfera de activitate a acestei creaturi insignifiante este infinit mai mare decât ceea ce aţi aflat până acum, fiind aproape nesfârşită prin comparaţie cu gândirea voastră limitată. Dacă ar fi să vă explic tot ce ştiu în legătură cu acest animal, o sută de mii de

scribi care ar lucra fără încetare, zi şi noapte, după dictarea Mea, nu ar termina într-un milion de ani tot ce aş avea de spus.

De aceea, nu vă minunați prea tare de aceste câteva aspecte pe care le-am scos în relief! Cine doreşte să se apropie de Mine trebuie să reflecteze profund la faptul că tot ce am creat Eu, chiar şi cele mai insignifiante creaturi, au o valoare nelimitată, care se manifestă pe multiple planuri!

Acest mod de a gândi este extrem de benefic, căci pe de o parte, vă ajută să vă păstrați o stare constantă de smerenie, iar pe de altă parte, vă permite să înțelegeți ce înseamnă un om adevărat, care este infinit mai important decât un miliard de muşte la un loc!

De vreme ce ne ocupăm însă de muşte, nu vom insista acum asupra valorii omului, ci vom continua să analizăm acest al doilea scop secundar pentru care au fost create aceste creaturi;

Ați observat probabil că acestor muşte obraznice le place să se aşeze deseori pe suprafețele şlefuite şi strălucitoare, pe care chiar le murdăresc deseori. Dragii Mei copii, sunt convins că unii dintre voi se întreabă deja: „Oare şi acest lucru se dovedeşte util?”

Ei bine, da, este într-adevăr un lucru extrem de util, căci fără această activitate, procesul chimic de care am discutat anterior şi pe care îl realizează (fără să ştie) musca nu ar fi decât pe jumătate dus la bun sfârşit.

Am arătat deja că musca se hrăneşte cu electricitate negativă, fiind un veritabil absorbant al otrăvii din aerul pe care îl respiră oamenii şi animalele, dar şi din alimentele pe care le consumă oamenii.

Din acest motiv, deşeurile pe care le elimină ea nu pot avea decât aceeaşi încărcătură negativă, chiar dacă nu mai sunt la fel de toxice şi de dăunătoare. Se ştie de asemenea că sarcina pozitivă se acumulează îndeosebi pe suprafețele şlefuite şi netede. Cred că nu mai este greu să faceți acum legătura între cele două aspecte.

Într-o cameră încărcată cu foarte puțină electricitate pozitivă, aceasta va fi automat acumulată în jurul obiectelor şlefuite. Micii noştri chimişti miros imediat situația şi se reped asupra acestor obiecte, pe care le murdăresc, astfel încât acestea îşi pierd capacitatea de a atrage electricitatea pozitivă, altminteri absolut indispensabilă aerului din cameră. Dacă vă vine greu să credeți această afirmație, plasați un obiect aurit într-o cameră în care există muşte şi în cel mai scurt timp, vă veți convinge că acesta va deveni atât de murdar încât nu va mai reflecta nici o rază de soare.

De ce credeți că au aceste animale o predilecție atât de mare pentru aur?

Pentru a vă răspunde, vă întreb la rândul Meu: voi de ce poleiți cu aur firele de la “becurile” voastre?

„Pentru că aurul atrage cu putere electricitatea” va fi probabil răspunsul vostru. După care veți adăuga: „Bine, dar muştele murdăresc în egală măsură şi ferestrele; or, se ştie că sticla nu atrage electricitatea!”

Este foarte adevărat, dar pe de altă parte, vă întreb: „Voi de ce folosiți globuri de sticlă pentru a ajuta electricitatea, care există pretutindeni în aer, să devină vizibilă în cadrul becurilor voastre, prin frecare?”[1]

V-am prins din nou. Răspunsul limpede: Pentru că electricitatea se acumulează cu uşurință pe sticlă, iar când aceasta este frecată uşor, ea devine vizibilă”.

[1] N. Tr. Reamintim că textul a fost scris în anul 1842. De aceea, dispozitivele la care se face referire nu

trebuie comparate cu becurile noastre, aşa cum le ştim astăzi.

De aceea, lăsaţi aceşti mici chimişti să-şi facă treaba, murdărind suprafeţele şlefuite, astfel încât acestea să nu mai reţină întreaga electricitate pozitivă, care este absolut necesară în aerul din camera în care staţi.

Dacă ţineţi seama de toate aceste indicaţii, ce le mai puteţi spune acelora care pun la îndoială înalta menire a omului în creaţia Mea?

Sărmani orbi, lipsiţi de minte! Dacă Eu am aranjat astfel lucrurile încât până şi o creatură atât de insignifiantă ca musca joacă un rol atât de important în natură, având o utilitate atât de mare, deşi sarcinile sale par atât de neînsemnate, - ce calităţi credeţi că i-am dăruit Eu omului, care nu este numai creatura Mea, ci chiar **COPILUL IUBIRII MELE**, sau cel puţin asta ar trebui să devină, recunoscând faptul că îi sunt nu doar un Creator (la fel ca în cazul pietrelor sau al bulgărilor de pământ), ci şi un Părinte.

Chiar şi cea mai copilăroasă şi inocentă inimă şi-ar da seama cu uşurinţă de grija părintească cu care Mă ocup Eu chiar şi de un fir de iarbă, dându-i exact hrana şi îngrijirea de care are nevoie. Foarte adevărat, dar dacă Mă ocup cu atâta atenţie de un lucru atât de minor, gândiţi-vă cât de mare trebuie să fie grija Mea părintească faţă de acele fiinţe care s-au născut ca şi **COPII AI IUBIRII MELE** cu adevărat **DUPĂ CHIPUL ŞI ASEMĂNAREA MEA**.

Ascultaţi cu atenţie ce vă spun! Merită să faceţi toate eforturile pentru a observa grija Mea părintească în toate lucrurile, chiar şi în cele mai insignifiante, pentru ca până şi cei mai necredincioşi dintre voi să înţeleagă că Eu nu sunt doar o Putere Divină de nepătruns, la care nimeni nu poate avea acces, ci un adevărat Părinte pentru toţi copiii Mei, şi că nu sunt un Tată risipitor, ci unul extrem de econom, care le atribuie sarcini importante chiar şi banalelor muşte, de dragul copiilor Săi.

Da, adevăr vă spun: există nenumărate alte fiinţe, încă şi mai insignifiante decât muştele, dar nici una nu scapă atenţiei şi grijii Mele constante! Iar dacă Eu nu sunt un Dumnezeu distrugător, ci un Părinte care are grijă chiar şi de cele mai neînsemnate creaturi ale Sale, îndeosebi de dragul copiilor Lui, - cât de mare trebuie să fie orbirea omului care îmi contestă iubirea părintească pentru copiii Mei?!

O, dragii Mei copii! Credeţi-Mă! Eu sunt ocupat zi şi noapte chiar şi cu creşterea fiecărui fir de păr de pe capul vostru, care va muri odată cu trupul pe care îl aveţi. Nu este greu în acest caz să vă imaginaţi cât de mare trebuie să fie grija Mea pentru sufletele voastre nepieritoare şi pentru spiritul etern cu care v-am înzestrat, născut din Mine!

Da, da, dragii Mei! Observaţi aceste muşte micuţe. Bazaltul lor reprezintă un imn de slavă la adresa Mea,- lucru pe care îl veţi putea recunoaşte cu mai multă uşurinţă atunci când vom vorbi despre cealaltă polaritate a lor, - pozitivă!

De aceea, să ne oprim deocamdată aici pentru astăzi.

Capitolul 7

Musca - un veritabil punct de colectare a energiei vieţii provenite de la Dumnezeu

(19 martie 1842)

În sfârşit, după ce ne-am familiarizat cu polaritatea negativă a animalului, care reprezintă de fapt aspectul său material, vom trece acum la analiza polarităţii sale pozitive,

adică la adevăratul miracol al existenței acestei creaturi.

Oricine a văzut o muscă, nu poate contesta faptul că este vorba de un animal viu, ba chiar va trebui să conchidă că: „Acest animal dispune parcă de mai multă viață decât alte animale, aflate pe un nivel superior de evoluție”. După care s-ar grăbi să adauge: „Dacă aş putea să-mi păstrez restul capacităților, aş face oricând schimb cu viața leneşă a unei muşte”.

Nu cred că mai este nevoie de o altă dovadă a vitalității excesive a muştei.

Orice om ştie că musca zboară, dar cum reuşeşte acest lucru şi de ce o face, asta este o altă chestiune, dragii Mei copilaşi! Ca să vă pot explica aceste aspecte, aparent minore, va trebui să vorbim mai întâi despre însuşi fenomenul vieții!

De aceea, citiți cu cea mai mare atenție: **în ipostaza ei perfect liberă, viața nu este posibilă decât la nivelul Meu, dar perfecțiunea acestei vieți este atât de copleşitoare încât nu poate fi total înțeleasă de vreo ființă creată. De aceea, se poate spune despre ea că este o viață sfântă, şi implicit eternă.**

Gândiți-vă la infinitate ca la o sferă cu un punct central, din care sunt emise în toate direcțiile raze strălucitoare de lumină; începutul tuturor razelor se află la nivelul punctului central, dar sfârşitul lor nu poate fi găsit nicăieri.

La nivelul acestui centru, întreaga putere vie a infinității este unificată, desfăşurându-se apoi în diversitatea creației. Pentru a preveni dispersia ei excesivă, şi implicit slăbirea ei într-o prea mare măsură, această putere a vieții a creat în întreaga infinitate un număr uriaş de puncte de colectare, în care energia vieții este acumulată şi apoi returnată în centrul din care a provenit. (Vezi şi: „Cine este Dumnezeu, cine este Lucifer, ce este omul?”, n.r.)

Dragii Mei copilaşi, tocmai v-am dezvăluit un foarte mare secret! Vă asigur că de când a existat acest pământ, foarte puțini au fost aceia care au ştiut acest secret, extrem de bine păzit, şi nici chiar aceştia nu au totul în legătură cu el.

Orice om care începe să înțeleagă acest secret va fi tentat să îşi pună întrebarea: „Bine, dar de ce are nevoie Dumnezeu de asemenea puncte de colectare şi cum se poate pune problema ca energia Lui să slăbească?”

Iată răspunsul Meu: dacă Dumnezeu ar dori să rămână singur, fără să creeze nici o formă din El însuşi, ar fi imposibil ca energia Lui să slăbească în vreun fel.

În schimb, dacă în iubirea Lui nesfârşită, El a creat un număr infinit de ființe, de o imensă varietate - de la spiritul cel mai perfect şi până la animalul atomic cel mai insignifiant, pe care trebuie să le susțină de-a lungul unui număr infinit de eternități, dând viață fiecărei asemenea creaturi, în funcție de specificul ei, vă întreb: din ce viață a putut anima Creatorul toate aceste ființe nesfârşite la număr şi cum le poate susține El de-a lungul tuturor eternităților?

Credeți că ar fi posibil să facă acest lucru dacă nu le-ar anima chiar cu propria Lui viață? Bănuiesc că nici chiar o piatră nu ar putea ajunge la o asemenea concluzie. De vreme ce Creatorul nu dispune de o altă viață decât de a Lui, este evident că El animă toate aceste ființe cu propria Sa viață.

Aşa cum este firesc, dacă toate aceste creaturi, susținute de aceeaşi viață unică, se vor îndepărta din ce în ce mai tare de centrul din care au provenit, Puterea Centrală care le susține va slăbi în mod natural. Deşi Viața în sine nu poate dispărea, căci este o Viață eternă, ea poate totuşi slăbi, din cauza diviziunii continue la câre este supusă.

Pentru a înțelege mai exact cum se petrece acest fenomen de slăbire a puterii centrale, gândiți-vă la infinita divizibilitate a materiei, căci este de bănuit că până şi un atom poate fi divizat în continuare. Dar, dacă va fi divizat, ce se va întâmpla cu atomul - se va întări sau îi

va slăbi puterea? Deşi nimeni nu poate distruge complet atomul, oricât de mult l-ar diviza, este totuşi evident că un atom divizat la nesfârşit nu va mai avea aceeaşi putere ca şi înainte de divizare.

Dacă înțelegeți măcar parțial acest fenomen, este posibil să vă treacă prin minte următorul gând: „Bine, dar în acest caz, se pare că ar fi fost mai bine dacă marele nostru Creator nu ar mai fi creat nimic!”

Aici îmi este uşor să vă răspund cu ajutorul câtorva exemple:

De ce credeți că cei care muncesc din greu, încă din fragedă tinerețe, devin din ce în ce mai; puternici? Aceasta este întrebarea numărul unu.

Întrebarea numărul doi: de ce sunt potcoviți caii, adăugându-li-se astfel o povară şi mai mare la cea pe care o au oricum de dus?

Întrebarea trei: cum poate deveni un artist aspirant un virtuoz?

Începeți să înțelegeți despre ce este vorba?

De ce capătă fierul bătut cu ciocanul o elasticitate şi o rezistență mai mare prin comparație cu cel care nu a fost bătut?

Cum se face că cu cât a înfruntat mai multe furtuni violente, cu atât mai rezistent este lemnul unui copac?

Să revenim acum la întrebarea de la care am pornit: de ce au fost create atâtea puncte de colectare a energiei vieții în spațiul infinit al universului? **Ascultați cu cea mai mare atenție răspunsul Meu: pentru ca viața eternă primordială să poată fi supusă unor noi şi noi încercări, devenind astfel din ce în ce mai puternică! În acest fel, Viața emanată din centru se întoarce la acest centru mai perfectă şi mai puternică decât atunci când a ieşit din el!**

Dacă veți înțelege cu adevărat această idee, dragii Mei copilaşi, întrebările de la care am pornit inițial, cele legate de zborul neobosit al muştei, îşi vor fi găsit deja răspunsul. Viața ei este de fapt un punct de colectare a vieții provenite de la centru, după ce aceasta a parcurs un mare număr de nivele evolutive, trecând prin nenumărate stadii (animale mai puțin evoluate decât musca).

Răspunsul la întrebarea de la care am pornit trebuie să fie evident acum chiar şi pentru un om orb.

De ce a fost creată aşadar musca? Pentru ca viața ajunsă la acest nivel să poată face marea tranziție, să revină la Mine ca o viață mai completă şi mai intensă, pentru a fi emanată apoi din nou, îmbogățită, astfel încât să-şi continue evoluția până la nivelul sufletului uman, nivel pe care va primi cea mai intensă viață posibilă de la Mine, căci - aşa cum ştiți - **omul reprezintă nivelul pe care viața se poate uni din nou pe deplin cu Mine, prin puterea Iubirii!**

Ei bine, după ce ați aflat toate aceste informații secrete legate de menirea spirituală a muştei, dacă nu vă vine să strigați: „E adevărat, musca reprezintă un veritabil imn de slavă adus Creatorului nostru!”, înseamnă că sunteți de trei ori loviți de orbire şi de surzenie!

De altfel, ceea ce v-am spus până acum despre polaritatea pozitivă a micuțului animal nu reprezintă decât o introducere, astfel încât să înțelegeți mai bine ceea ce va urma. Capitolul următor va intra în şi mai multe detalii legate de natura acestui animal, aşa că deocamdată ne vom opri aici.

Capitolul 8

Musca şi naşterea cometelor

(20martie 1842)

Ca să puteți înțelege cu adevărat chestiunea profundă pe care doresc să v-o explic în continuare, este necesar să recapitulăm mai întâi ce am spus până acum referitor la polaritatea pozitivă a muştei, adică la punctul de colectare a energiei vieții.

Priviți cu atenție soarele. Cine dintre voi poate estima cât de departe ajung razele sale? Cu siguranță, nu este vorba de o distantă nesemnificativă. Dacă ținem seama că vârsta soarelui este de o sută de mii de decilioane de ani, nu este greu să ne dăm seama că timpul în care şi-a trimis razele în spațiul infinit este aproape nesfârşit, iar primele raze pe care le-a emis îşi continuă şi astăzi călătoria rapidă. Pe de altă parte, o mare parte din ele au fost reflectate şi trimise înapoi. Comparația cu cele spuse mai înainte despre punctele de colectare a energiei vieții este evidentă, căci soarele nu face decât să vă strige zilnic: „Vedeți, eu mi-am trimis razele în spațiul infinit de-a lungul unei perioade nesfârşite de timp, şi totuşi, lumina pe care v-o trimit astăzi nu este cu nimic mai slabă în intensitate decât la începutul timpurilor!"

Vă puteți pune atunci întrebarea: „În acest caz; cum îşi va recăpăta soarele primele raze, cele care îşi continuă şi astăzi călătoria prin spațiu?" Dar Eu vă spun că acest lucru nu face rău nimănui; căci razele sale pot să şi continue drumul timp de încă alte miliarde de ani, până când vor întâlni un punct care le va împiedica să meargă mai departe şi care le va trimite înapoi. „Dar atunci, veți spune voi, ce putere va mai avea această lumină, care a parcurs o distanță infinit de lungă până să întâlnească un asemenea punct de colectare? Chiar dacă se mai întoarce înapoi, ea trebuie să fie extrem de slăbită!"

Este adevărat, dar acest lucru nu face rău nimănui. Soarele îşi primeşte razele înapoi, mult slăbite, dar este el însuşi un punct de colectare pentru razele mai multor miliarde de sori, pe care le intensifică şi le trimite înapoi în cantități uriaşe. Dacă veți reflecta asupra acestei chestiuni timp de numai câteva momente, vă veți da seama cu cea mai mare uşurință cât de atent este gestionată lumina emanată din Mine, astfel încât nici măcar un singur atom care pluteşte în spațiul infinit să nu vibreze la întâmplare, ci să asculte de anumite legi şi să îşi împlinească o anumită menire.

Pentru spiritul neobişnuit să se gândească la aceste chestiuni cosmice, o asemenea idee pare greu de acceptat, dar exemplul plastic pe care vi-l voi da în continuare vă va ajuta mult să înțelegeți procesul de revenire a razelor solare şi felul economic în care sunt gestionate ele, astfel încât nici una să nu fie risipită în zadar.

Când razele a doi sori se întâlnesc în spațiul infinit, ele se resping reciproc; întorcându-se în punctele lor de colectare corespunzătoare.

„Cum aşa?" vă veți întreba voi

Răspunsul la această întrebare este uşor dedat şi de înțeles. Este evident că o rază emisă de un soare, deşi extrem de subtilă, are totuşi o anumită materialitate, fiind conținută de timp şi spațiu. (Lumina este şi undă şi corpuscul, n.r.)

Când se întâlnesc două asemenea raze solare, ele au aceeaşi polaritate, După cum ştiți foarte bine, lucrurile cu aceeaşi polaritate se resping reciproc, fiind incapabile să se atragă. Nu cred că mai trebuie să insist asupra faptului că - aşa cum am mai afirmat - când două asemenea raze cu aceeaşi polaritate se întâlnesc, ele se resping reciproc, sau altfel spus, se trimit acasă una pe cealaltă.

Ce se întâmplă însă atunci când se întâlnesc în acelaşi punct razele mai multor sori,

venite din toate direcțiile (lucru care este inevitabil în spațiul cosmic)?

În acest caz, chestiunea este mai complexă; Ca să nu lungim povestea, am să vă dau pe loc răspunsul, deşi dacă ați fi reflectat profund la această chestiune, l-ați fi putut găsi singuri. Într-un asemenea punct apare un conflict între raze, un nod de confluență în care îşi intersectează direcțiile nenumărate raze, ca şi cum ați suprapune mai multe cruci unele peste altele, astfel încât din punctul central ar porni un mare număr de raze.

Razele transversale neutralizează în mod firesc polaritatea, deviind alte raze, care sunt nevoit să îşi schimbe traiectoria, fără să se poată întoarce la sursă, în timp, se creează o rețea, sau mai bine zis o sferă strălucitoare de raze, care devine din ce în ce mai consistentă, căpătând treptat materialitate.

La fel ca şi planetele, sorii se învârt în jurul altor sori mai mari. De aceea, soarele aflat la ce mai mare apropiere de globul luminos respecți îl atrage în sfera sa de influență, consumând-l.

Acesta este procesul de formare a cometelor.

Bănuiesc că în mințile voastre a apărut deja o altă întrebare: „În acest caz, cum se face că aceste comete nu sunt distruse şi consumate de soare, de vreme ce sunt atrase către el?”

Răspunsul poate fi cu uşurință dedus din cele spuse anterior, dar pentru a vă economisi această cheltuială de energie, vi-l voi da Eu. Motivul este legat de neutralizarea razelor solare de care vorbeam anterior. Această neutralizare - sau, ca să înțelegeți mai bine - relaxare a razelor solare conduce la o schimbare a polarității lor din una pozitivă în una negativă. Se creează astfel o polaritate opusă față de cea a soarelui. Din acest motiv, conform Ordinii Eterne, cometa capătă capacitatea de a atrage către sine razele soarelui (de polaritate opusă), neutralizându-le şi folosindu-le ca hrană pentru sine.

Acest lucru este evidențiat de haloul luminos care înconjoară cometele, alcătuit din vapori care se întind în spatele acestora, dând naştere aşa-numitelor cozi ale cometelor. Ce reprezintă de fapt aceste cozi?

Este vorba de o întârziere a razelor solare emise inițial de soare, a căror mişcare este încetinită de polaritatea negativă a cometei, de care sunt atrase şi care dau naştere unei mase extrem de subtile de vapori.

În acest fel se naşte un nou corp care orbitează în jurul soarelui şi care se va hrăni cu razele acestuia până când va căpăta o consistență suficient de mare pentru a se transforma într-o planetă. De îndată ce va atinge această densitate, ea va putea returna soarelui razele sale cu o intensitate mult mai mare, fără a-şi mai pune în vreun fel în pericol propria existență. De îndată ce cometa capătă un statut planetar, ea nu mai aspiră numai razele soarelui din imediata sa vecinătate, ci şi pe cele ale nenumăraților sori care o înconjoară, pe care le retrimite apoi către sursa din care au provenit.

Probabil că vă preocupă din nou o întrebare: „Ce are a face tot acest proces de formare a cometelor şi de reflectare a razelor solare cu musca de la care am pornit?”

Aveți puțintică răbdare şi vă voi demonstra cum bâzâitul lor se integrează perfect în marele vuiet la noii lumi create.

Înainte de a purcede la această demonstrație trebuie să examinăm puțin razele solare, pentru că veți înțelege cum bazaltul muştei se ascunde în spatele vuietului cosmic emis de orice planetă nou creată.

Veți înțelege de asemenea ce înseamnă acest proces de consolidare superioară, dar şi felul în care musca devine un punct de colectare a energiei vieții.

În plus, va voi explica următorul lucru: privită ca punct de colectare, o singură muscă are o valoare mai mare decât întreaga masă planetară! Sper să înțelegeți în acest fel cât de importantă este viața prin comparație cu materia, chiar dacă este vorba numai de prima sa scânteie. Ce să mai vorbim atunci de viața unei persoane umane...

Dacă veți înțelege toate aceste explicații, veți realiza inclusiv de ce Eu, Viața Primordială a întregii vieți, Părintele şi Mântuitorul vostru, M-am întrupat pe pământ şi am făcut din om un copil al Meu, pregătindu-i o cale directă către inima Mea. În sfârşit, veți înțelege de ce v-am repetat de atâtea ori în această comunicare că musca reprezintă în realitate un veritabil imn de slavă la adresa Mea.

Victoria nu este încă deplină, dar informațiile care vor urma vă vor lămuri până la capăt cât de avansat este acest proces al evoluției. Deocamdată, ne vom opri însă aici!

Capitolul 9

Cauza şi natura luminii

(22 martie 1842)

În comunicarea anterioară am arătat că musca este primul animal care bâzâie în jurul unei planete recent create!

Nu cred că mai trebuie să explic, dar voi preciza totuşi, de dragul celor cu o inteligență mai puțin dezvoltată, că acest proces trebuie înțeles numai în viziune temporală, nu şi spațială. Altfel spus, nu trebuie să vă imaginați un nor gigantic de muşte zburând după planetă, la fel ca şi coada unei comete. Perspectiva temporală în care trebuie înțeles fenomenul este următoarea: după o perioadă pregătitoare urmează o altă perioadă, mai completă şi mai dezvoltată.

Vă veți întreba probabil: „La ce alt nivel, încă şi mai înalt, ne putem aştepta de la sărmana muscă? Am văzut care sunt originile ei, şi am constatat că la capătul tuturor acestor evoluții miraculoase, mergând de la razele solare şi până la comete şi la planetele nou create, ceea ce a rezultat este banala muscă, pe care o vedem împreună cu nenumăratele ei surate în timpul zilelor de vară”.

Remarca este de bun simț şi ne va fi utilă în noua construcție pe care ne pregătim să o înălțăm.

Înainte de a începe noua structură, trebuie să înălțăm însă un zid care să ne apere de eventualele atacuri, căci altminteri sărmana muscă ar putea s-o pățească, îndeosebi în aceste zile în care există atâția vânători de muşte bine educați şi gata să se folosească oricând de argumentele lor ştiințifice.

Dar unde trebuie să înălțăm această nouă fortificație? Ei bine, locul nu este deloc greu de găsit!

Întrucât cele mai multe concepții şi ipoteze greşite se referă la sfera luminoasă a realității, adică la acel loc în care mintea limitată a omului aproape că nu are acces, exact aici ne vom construi noi teoriile noastre, ținând cont de cele mai recente descoperiri şi ignorându-le pe cele mai vechi (la fel cum se petrec lucrurile în industria modei franțuzeşti!).

Care este - în această epocă a înfloririi ştiinței - domeniul în care există aproape tot atâtea teorii câți savanți care le formulează?

Cu siguranță, este vorba de domeniul luminii!

De aceea, vom începe prin a examina mai întâi ce este lumina. Aceste explicații vor fi

fortificațiile care ne vor permite să avansăm apoi în domeniul propriu-zis care ne interesează, respectiv musca noastră.

Principala întrebare pe care trebuie să ne-o punem este următoarea: ce este lumina şi cum se propagă ea?

Pentru a răspunde la această întrebare nu avem nevoie să ne raportăm la nici una din teoriile actuale ale ştiinței, care sunt în totalitate eronate. Vom prezenta propriile noastre explicații, care ne vor servi mai departe ca piatră de temelie pentru ceea ce va urma.

Aşadar, ce este lumina?

Pentru a înțelege lumina ca fenomen spațio-temporal, ea nu trebuie privită ca fiind de natură exclusiv materială, dar nici de natură exclusiv spirituală, ci mai degrabă ca o unitate material-spirituală. (N. Tr. Reamintim că textul a fost scris în anul 1842. Teoria potrivit căreia lumina este deopotrivă undă şi corpuscul a apărut relativ recent, în a doua jumătate a secolului XX.) Ca orice alt aspect din creație, ea prezintă o dublă polaritate, partea sa spirituală alcătuind polaritatea „pozitivă”, iar cea materială polaritatea „negativă”.

Această polaritate nu se referă însă la partea din față şi la cea din spate a luminii, ci mai degrabă la aspectul ei „interior” şi „exterior”, unde aspectul interior reprezintă polul pozitiv, iar cel exterior polul negativ.

Cum se manifestă însă aceste două polarități sub forma luminii?

Ca să vă pot explica mai bine, vă voi reaminti de exemplul pietrei de cremene, care, dacă este lovită cu o bucată dură de fier, scoate un mare număr de scântei luminoase. De unde îşi iau aceste scântei luminozitatea lor: de la piatră, de la fier, sau de la amândouă?

Este evident că scânteile provin de la fier, din care, sub acțiunea pietrei; sar aşchii micuțe aduse în stare de incandescență. Particulele de aer aflate în interiorul bucății de fier (în care pătrund prin porii acestuia) nu pot scăpa de presiunea provocată de lovitura pietrei, aşa că se autoaprind, desprinzând particule minuscule de fier din bucata inițială, pe care le aduc într-o stare de incandescență.

Toate aceste lucruri sunt cunoscute. Dar de ce se autoaprinde acest aer comprimat, şi de ce provoacă actul autoaprinderii un fenomen de iluminare?

De data aceasta, explicația nu mai poate exclude sfera spirituală. **Sunt nevoit să vă reamintesc că o mare parte din aer nu reprezintă altceva decât corpul material al unor spirite asociate cu el.** Evident, fizicienii ar fi preferat să folosesc cuvântul „câmp de forță” în locul „spiritelor”, dar pentru a duce explicația până la capăt, suntem nevoiți să ne referim nu la atributele fierului, ci la acele aspecte care sunt afectate de aceste atribute, respectiv spiritele de care vorbim.

Odată ce am înțeles cu claritate acest lucru, putem să ne clădim întreaga teorie pe această percepție, întrucât orice spirit reprezintă o putere de polaritate pozitivă, el tinde continuu către o libertate deplină, şi nu îşi păstrează liniştea atunci când este întemnițat decât atâta vreme cât nu întâmpină nici un fel de inconvenient (rezistență) din partea contrapărții sale negative, respectiv din partea învelişului său material. La cea mai mică presiune exercitată din exterior asupra sa, spiritul este imediat trezit din starea sa de inerție, făcându-şi cunoscută prezența printr-o încercare de expansiune. Acest fenomen al expansiunii spiritului este ceea ce voi numiți lumină.

Probabil că mai există încă afirmații de genul: „O fi aşa cum spui, dar tot nu am înțeles ce este de fapt lumina”.

Dar Eu vă răspund: „Răbdare, căci, după cum bine ştiți, nici un stejar matur nu cade după o singură lovitură de secure!”

Pentru mai multe lămuriri, să ne referim puţin la starea de iluminare, strâns asociată cu lumina. Ce este de fapt această iluminare?

Ca să înţelegeţi mai bine, vom apela din nou la un exemplu. Ce se întâmplă atunci când o persoană arogantă primeşte o lovitură umilitoare dată egoului său? Ea devine furibundă, iar în această stare de furie, întregul său corp începe să tremure, ochii îi strălucesc ca şi cum ar fi nişte tăciuni de jar, iar părul i se ridică în toate direcţiile. Dacă este înconjurat şi de alţi tovarăşi de aceeaşi teapă, aceştia se vor înfuria la rândul lor, deşi nu chiar la acelaşi nivel de intensitate, ci proporţional cu prietenia pe care i-o poartă.

Nu cred că trebuie să vă dau mai multe explicaţii legate de această scenă. Este suficient să priviţi o armată de soldaţi care se încurajează reciproc şi care se aruncă, „însetaţi de sânge”, în iureşul bătăliei, gata să ucidă şi să rănească pe oricine le iese în cale.

Dacă veţi reflecta puţin, veţi înţelege că spiritul, ca polaritate pozitivă întemniţată într-o polaritate negativă, devine furios atunci când primeşte o lovitură, care îi reaminteşte de închisoarea sa, trezindu-i dorinţa de a redeveni liber şi de a se dilata.

Învelişul exterior de polaritate negativă este însă astfel construit încât se poate dilata într-o oarecare măsură, dar altminteri este indestructibil. De aceea, după dilatarea iniţială, spiritul învins se retrage din nou în interior, după care, dintr-o convingere eronată; încearcă din nou să îşi spargă învelişul. Există chiar spirite care încearcă acest proces de câteva mii de ori pe secundă. Această acţiune este denumită „furie” şi este întotdeauna însoţită de o mânie din ce în ce mai mare.

Care credeţi că este consecinţa acestei acţiuni, pe care am denumit-o pe bună dreptate în exemplul de mai sus prin sintagma „însetat de sânge”?

Consecinţa este evidentă: spiritele vecine, aflate încă într-o stare de inerţie, percep prin rezonanţă febra care l-a cuprins pe spiritul-înfuriat, intrând ele însele în agitaţie, împotriva polarităţii lor interioare. Această propagare a furiei se poate produce cu o mare repeziciune, întrucât învelişul în care sunt întemniţate spiritele aerului le menţine pe acestea într-o mare apropiere.

Percepţiile luminoase ale oamenilor, dar şi ale animalelor, sunt datorate activităţii febrile a acestor spirite. Acesta este procesul de iluminare (în sens fizic, de incandescenţă), căci ochiul este astfel creat încât să poată percepe aceste vibraţii extrem de subtile, fiind el însuşi numai pe jumătate material, în timp ce pe jumătate este de natură spirituală, având deci aceeaşi polaritate ca şi lumina, pe care o receptează imediat.

Ori de câte ori o asemenea polaritate se autoaprinde prin procesul descris mai sus, ea generează automat un act de iluminare. Fenomenul nu este altceva decât efectul generat de vibraţia unei polarităţi spirituale iniţiale asupra polarităţilor spirituale din jur. Efectul de propagare poate ajunge la o distantă mai scurtă sau mai lungă, în funcţie de mărimea şi intensitatea polarităţii iniţiale care s-a autoaprins, generând un fenomen similar (o stare de furie) în vecinătatea acesteia, dacă nu extrem de intensă, cel puţin perceptibilă. Cu cât polarităţile spirituale care trăiesc acest efect sunt mai îndepărtate de polaritatea iniţială, cu atât mai slab este efectul asupra lor.

În mintea voastră s-a născut probabil o altă întrebare: „Înţelegem acum ce este iluminarea, dar nu înţelegem de ce vedem obiectele luminoase în forma lor actuală, şi nici natura diferitelor tipuri de lumini, cum este de pildă lumina soarelui”.

De vreme ce am depăşit explicaţiile cele mai dificile, vă voi dezvălui şi aceste secrete, mai uşor de înţeles.

Voi vedeţi formele propriu-zise ale obiectelor deoarece materialul solid care

corespunde acestor forme opune rezistentă în fața fenomenului de propagare de care am discutat anterior.

În ceea ce priveşte lumina soarelui, aceasta nu diferă cu nimic de lumina scânteii din exemplul de dinainte. Singura diferență constă în faptul că „lumina albă” se naşte din vibrațiile iubirii, spre deosebire de „lumina roşie”, care se naşte din vibrațiile mâniei. Din acest motiv, propagarea luminii solare diferă de cea a luminii roşii născute din mânie.

Dar despre această diferență vom vorbi data viitoare!

Deocamdată atât pentru astăzi!

Capitolul 10

Natura eterului şi a luminii solare

(23 martie 1842)

Ştiți probabil că cu cât coborâți mai mult în altitudine, cu atât mai dens şi mai compact devine aerul. Acest lucru este cât se poate de natural, căci nu numai aerul, dar orice altceva devine mai dens atunci când se apropie de centrul din care a emanat. Cu cât o radiație se află mai departe de centru, cu atât mai slăbite sunt elementele sale componente.

Ştiți de asemenea în ce constă aerul care înconjoară pământul, atât din explicațiile furnizate în această comunicare, cât mai ales din alte informații pe care le-ați primit în legătură cu lumea naturală.

Pentru a nu vă osteni însă prea mult memoria, vă voi reaminti Eu că aerul, la fel ca materia în ansamblul ei, este alcătuit dintr-un veşnic conflict, când material-spiritual, când spiritual-material. De aceea, cu cât spiritele aerului sunt mai dense, fiind supuse unei fricțiuni mai mari, cu atât mai furioase sunt ele. În schimb, spiritele aflate la înălțimi mari sunt mult mai libere (din cauza densității mici a aerului), fiind mult mai liniştite, împăcate şi pline de iubire.

Dacă ați înțeles acest lucru, nu este greu să vă faceți o idee de ansamblu asupra pământului şi atmosferei sale, privite ca o stratificare a spiritelor, de la cele mai grosiere şi până la cele mai subtile, toate adunându-se însă pe această planetă cu acelaşi scop, şi anume acela de a începe „călătoria de întoarcere acasă (la sursă)”.

„Dar, veți întreba voi, ce anume umple spațiul dintre soare şi o planetă?”

Oamenii de ştiință vorbesc despre un eter extrem de subtil şi de uşor. Ei nu au însă argumente pentru a demonstra ceea ce afirmă.

Eterul nu poate fi văzut la microscop, căci nici chiar aerul, care este mult mai dens, nu poate fi văzut decât parțial prin acest instrument. Dacă l-ar putea băga în eprubetele lor, chimiştii ar analiza chimic eterul, dar întrucât regiunile cu mare densitate eterică se găsesc la altitudini situate la 7, 10, 14 şi 34 de mile deasupra pământului, îndeosebi în regiunea Polului Nord, ei nu pot obține prea uşor acest eter pentru cercetările lor.

Noi dorim să mergem însă pe un drum mult mai confortabil şi mai sigur, respectiv drumul iubirii, al adevărului şi al credinței, întrucât parcurg acest drum, steaua Sirius li se pare mult mai aproape unui văcar sau unui păstor decât i se pare unui matematician picătura de ploaie care cade pe nasul său, căci el a apucat-o pe calea îngustă a cercetării ştiințifice, folosindu-şi mintea umană limitată.

Din perspectiva noastră, noi ne permitem să afirmăm că eterul este şi el o entitate spirituală, având o polaritate „pozitivă” față de planete, dar „negativă” față de sori.

El este alcătuit din spirite extrem de pure, pline de pace şi de răbdare. Dacă nu ar fi aşa, eterul ar opune rezistenţă, iar planetelor le-ar fi extraordinar de dificil să-şi parcurgă drumul în jurul soarelui cu o asemenea viteză.

Fiind alcătuit din spirite atât de pure, şi pline de răbdare şi de pace, eterul nu opune nici cea mai mică rezistenţă în calea obstacolelor, oricare ar fi acestea (şi oricât de mici).

Vedeți voi, dragii Mei, acum că ştim toate aceste lucruri, nu mai este deloc dificil să explicăm în ce constă lumina soarelui şi cum ajunge el să o emită, înainte să trecem însă la aceste explicații, este necesar să vorbim puțin despre soare, întrebându-ne cum arată acesta şi ce se petrece pe el.

Această abordare este necesară, căci mai devreme sau mai târziu ne-am putea întreba cum pot fi explicate efectele atâta vreme cât cauza ne rămâne necunoscută.

Faptul că soarele reprezintă un corp ceresc enorm, cu o mare putere de iluminare, nu mai necesită nici o explicație, căci ochii tuturor ființelor constată acest lucru.

Cum se face însă că el luminează atât de puternic? Şi cum arată suprafața lui şi restul astrului, până la centru?

Aceasta este o cu totul altă problemă, la care trebuie să răspundem înainte să putem reveni la chestiunea de la care am plecat.

Mai întâi de toate, trebuie să conştientizăm mărimea enormă a soarelui. De multe ori, un soare este de câteva milioane de ori mai mare decât oricare din planetele sale.

Dar ce este în sine un soare?

Privit ca entitate, soarele este o planetă adusă la perfecțiune, în timp ce planetele propriu-zise sunt nişte „sateliți” în jurul acestei planete centrale şi perfecte.

Care este sursa care generează o lumină atât de puternică în jurul acestei planete centrale şi perfecte?

Lumina oricărui soare se naşte din iubirea şi fericirea spirituală a spiritelor care locuiesc pe el.

Sunt aceste spirite absolut realizate (în totalitate perfecte)?

Această întrebare trebuie divizată mai întâi în şapte abordări diferite, care nu sunt însă greu de înțeles, întrucât sunt legate între ele printr-o ordine minunată.

Cele şapte aspecte se referă la şapte tipuri diferite de spirite care locuiesc pe soare, a căror interacțiune determină imensa sa luminozitate.

Dacă doriți să ştiți care este natura interioară a acestor tipuri de spirite, meditați asupra celor şapte porunci asociate cu iubirea de aproape şi la cele trei porunci care servesc drept fundament acestor şapte şi care îl ajută pe om să îşi recunoască relația sa cu Dumnezeu, Tatăl şi Creatorul său. Acesta este ciclul complet al spiritelor care locuiesc pe orice soare. Ordinea de care vorbim aici este de asemenea indicată de culorile curcubeului.

La ce concluzie ne conduc însă toate aceste reflecții?

Simplu: la aceea că soarele, în sfera sa interioară, reprezintă locul de întâlnire pentru şapte tipuri de spirite. Printre acestea se numără inclusiv cele care au fost trimise inițial pe o planetă pentru a parcurge perioada de testare, în urma căreia s-au întors pe un nivel superior de conştiință (mai, evoluate). Aceasta este prima clasă de spirite, care mai au încă un drum lung până la adevărata perfecțiune. Ele alcătuiesc nucleul interior al soarelui. O a doua clasă de spirite, mai apropiate de perfecțiune, alcătuiesc învelişul strălucitor al astrului.

Dacă vederea voastră ar fi fost mai ascuțită, toate aceste probleme ar fi fost de mult rezolvate. Dar întrucât ochii voştri sunt slabi şi nici cu auzul nu stați prea bine, sunt nevoit să adaug o serie de explicații suplimentare: aceste spirite sunt cele care generează lumina solară,

cea pe care o percepeţi voi, prin vibraţiile lor de iubire şi de fericire.

În ceea ce priveşte propagarea acestei lumini; doresc să vă atrag atenţia asupra primei categorii de spirite, cele care mai au de parcurs un drum lung până la perfecţiune şi care trebuie să părăsească sfera de influenţă a soarelui. Acestea sunt responsabile de propagarea luminii până la primul punct de intersecţie cu alte raze (despre care am vorbit într-un capitol anterior), acolo unde se va forma nucleul unei viitoare planete. Tot ele explică şi natura acelor micuţe animale atomice pe care le-am menţionat atât de des. Acestea părăsesc soarele, primind de la spiritele mai perfecte vibraţia solară pozitivă, ca un cadou de despărţire, urmând să parcurgă apoi lungul drum al evoluţiei către propria perfecţiune.

Capitolul 11

Musca - un colector al energiilor iubirii şi vieţii

(25 martie 1842)

Cu siguranţă, mulţi dintre voi şi-au pus deja întrebarea: „Toate bune şi frumoase, dar ce anume alungă aceste spirite, care nu au atins încă perfecţiunea, către spaţiile cosmice nesfârşite?”

Iată răspunsul Meu: ordinea Mea eternă, care face ca aceste spirite rătăcitoare de pe soare să aibă o saturaţie polară pozitivă, dar să fie în esenţă de polaritate exclusiv negativă!

Ce se întâmplă când doi poli de acelaşi fel se apropie prea tare unul de celălalt? Ei se resping reciproc, până când polul hrănit cu energie pozitivă, dar care este în esenţă negativ, renunţă complet la întreaga sa energie pozitivă!

În esenţă, micuţele noastre animale atomice reprezintă noduri de anxietate negativă. De aceea, ele nu pot rămâne pe soare decât atâta vreme cât îşi păstrează polaritatea negativă. Dacă absorb cu o prea mare lăcomie lumina solară provenită de la spiritele superioare, ajungând la o saturaţie a energiei pozitive, ceea ce face ca între ele şi spiritele cu adevărat pozitive (adică ajunse la perfecţiune) să nu mai existe, nici o diferenţă aparentă, ele sunt imediat expulzate de polarităţile pozitive, şi încă cu o viteză autentic spirituală!

Aceste spirite expulzate reprezintă lumina propriu-zisă a soarelui (cea pe care o percepe ochiul). Atunci când cade pe o planetă, ea transferă asupra acesteia polaritatea pozitivă pe care o mai are, adică vibraţia de iubire şi fericire care i-a fost împrumutată la plecare de spiritele pozitive (perfecte) de pe soare.

În acest fel, esenţa lor negativă se eliberează de polaritatea pozitivă, îndeosebi atunci când se apropie de o planetă, ceea ce le permite să se întoarcă din nou pe soare (de data aceasta având o polaritate negativă, care este atrasă de cea pozitivă), întrucât aceste fiinţe se deplasează în linie dreaptă, datorită vitezei lor excesive, este de înţeles de ce obiectele iluminate de soare pot fi văzute cu o claritate atât de mare, mai ales dacă în aerul atmosferic nu există turbulenţe.

Faptul că o asemenea formă iluminată poate fi văzută în toate componentele sale se datorează faptului că, aşa cum ştiţi deja, **materia reprezintă ea însăşi un conflict între mai multe puteri spirituale.**

De aceea, atunci când aceşti purtători rapizi ai luminii proveniţi din soare întâlnesc o formă materială, ei interacţionează cu ea. Forma preia de la lumină numai acele elemente care corespund propriilor sale componente, lăsând celelalte elemente să se risipească (cu aceeaşi viteză foarte mare).

Aşadar, ochiul reprezintă un organ de percepție a multiplelor diferențe manifestate la nivelul luminii reflectate de un obiect, iar aceste diferențe sunt cele care sculptează forma obiectului în interiorul ochiului, în funcție de vibrațiile diferite ale luminii.

Dacă ați înțeles cu adevărat acest proces, cred că vă este deja limpede că nici o formă materială nu este cu adevărat materială, ci pur spirituală, lucru care nu poate fi încă perceput de voi deoarece nu vă situați deocamdată la nivelul polarității voastre spirituale. De îndată ce vă veți regăsi la acest nivel (când veți trece în dimensiunea spirituală), procesul se va inversa, adică veți percepe numai aspectele spirituale, cele materiale dispărând complet din viziunea voastră (aşa cum acum nu puteți decât să vă gândiți la aspectele spirituale, fără să le percepeți direct, atunci nu veți putea decât să vă gândiți la aspectele materiale, fără a le putea percepe). De aceea, nu trebuie să vă surprindă prea tare dacă există anumite chestiuni - din cele pe care tocmai vi le-am explicat - pe care nu le înțelegeți încă, căci dacă aceste lucruri v-ar deveni cu desăvârşire accesibile, ați ieşi în mod spontan din dimensiunea materială şi ați intra în cea spirituală. Dar nu a sosit încă timpul pentru aceasta.

Eu v-am oferit suficiente explicații pentru a putea înțelege aspectele spirituale din interiorul materiei, atât cât este posibil Cred că vă este acum mult mai clar cât de limitat este drumul celor care nu cred decât în materie şi cât de mare este imposibilitatea ca ei să îi înțeleagă pe cei care urmează deja calea spirituală, ridicându-se astfel deasupra materiei.

După ce am arătat atât cât poate fi înțeles de către voi - diferențele dintre diferitele tipuri de lumini şi de luminozități, putem spune că am creat baza teoretică necesară pentru a explica marea victorie finală pe care dorim să o argumentăm. De aceea, vom reveni acum la micuțul nostru animal, pe care l-am neglijat, respectiv la muscă.

Intuiesc deja o altă întrebare care îi preocupă pe mulți dintre voi, şi anume: „Bine, dar ce - Doamne iartă-mă - poate avea biata muscă cu toți aceşti sori şi toate aceste planete, cu spiritele care generează lumină şi cu cele care o transportă?”

Dacă ne raportăm la legătura dintre muscă şi spiritele care generează şi care transportă lumina, vă pot spune că aceasta reprezintă un mediu care are rolul de a deveni un „spirit ce colectează lumina”!

Poate cineva să spună: „Înțeleg această ființă”, pentru a adăuga imediat că nu îi pricepe esența? Atunci, în ce mai constă înțelegerea sa?

Adevăr vă spun: în acest caz, nu ar mai exista nici o diferență între felul în care percepeți voi musca (sau orice alt obiect) şi felul în care o percepe orice alt animal; cu singura mențiune că voi puteți să-i dați un nume şi să o descrieți, afirmând că are un cap, şase picioare, două aripi; un corp, şi că aparține clasei „insectelor zburătoare”, adăugând eventual alte două-trei ipoteze.

În realitate, esența unei ființe reprezintă însăşi temelia ei, perspectiva din care poate fi privită în tot adevărul ei plenar.

Şi care este adevărul unei ființe (sau al unui obiect oarecare)?

Rețineți acest răspuns: „**Adevărul oricărui lucru este spiritul său**”! Atât timp cât nu ați înțeles acest lucru, tot ce discutăm seamănă cu o nucă tare şi goală.

De aceea, urmăriți să priviți musca din această perspectivă.

Ce este o muscă, un spirit pur sau un obiect material?

Răspunsul este în mod evident undeva la mijloc: ea este parțial materială, dar are şi o componentă spirituală, de vreme ce trăieşte. La fel ca toate celelalte ființe vii, musca este situată între două polarități, respectiv între polaritatea pozitivă şi vie a soarelui, şi cea opusă, negativă, a planetelor.

Altfel spus, ea se află într-o polaritate „neutră", ceea ce înseamnă că nu este nici în întregime pozitivă, nici în întregime negativă. Acesta este adevărul referitor la muscă: ea nu este nici exclusiv un generator de lumină, dar nici exclusiv un purtător al luminii, ci un colector al acesteia.

Ce este însă această lumină?

Ştim deja că ea se manifestă prin mobilitatea vieții, că lumina şi viața sunt unul şi acelaşi lucru, lumina nefiind decât o apariție (o manifestare exterioară) a vieții.

De vreme ce musca este un colector al luminii, nu rezultă atunci că ea este şi un colector al vieții?

Cum se manifestă această viață la nivelul muştei? Cumva sub forma unei lumini splendide?

Numai un orb ar putea spune că musca străluceşte asemenea unui licurici! În realitate, ea păstrează în condiții exemplare viața în interiorul ei, fără a o lăsa să se risipească, dar o acoperă cu un veşmânt întunecat, pentru ca lumina din interior să se poată multiplica mai bine.

După cum vedeți, dragii Mei, cine nu recunoaşte „esența smereniei" în interiorul muştei este un om de trei ori orb.

Voi ați aflat acum utilitățile multiple ale muştei, dar lumina acestei lumi materiale nu i le poate recunoaşte. De aceea, acest micuț animal atât de activ a cărui utilitate o putem regăsi în fiecare mişcare a sa, este nevoit să suporte disprețul general. De ce? Deoarece el este un colector ai vieții, preferând să o amplifice în interiorul său decât să o distrugă afişându-se cu ea.

Înțelegeți acum esența muştei? Razele emană din ea în toate direcțiile, vorbindu-vă în cuvinte tăcute despre victoria pe care o repurtează în permanentă acest animal care se luptă într-o manieră atât de curajoasă!

În ce constă însă această victorie?

Să revenim la cele afirmate până acum despre muscă. Ținând cont de felul în care se naşte şi se propagă lumina, principala problemă care ne mai rămâne de rezolvat este următoarea:

Cum de acceptă această viață liberă să fie întemnițată în materie şi cum de suportă ea să fie colectată?

Am învățat că primul locuitor vizibil al oricărei planete nou formate este musca. Am aflat apoi că ea este cea colectează viața risipită în toate direcțiile, acumulând-o în sine, ca un veritabil „acumulator al vieții" situat între soare şi planete.

Care este diferența dintre situația actuală şi cea din timpurile de demult, când musca era singurul locuitor al planetei?

Pe de o parte, nu există nici o diferență, căci astăzi, la fel ca şi atunci, ea corespunde perfect naturii sale şi ordinii divine. Pe de altă parte, există totuşi, o diferență infinită, căci astăzi ea se află pe nivelul cel mai de jos al polarității sale, nu numai ca punct de colectare a vieții, ci şi ca dispozitiv de returnare a acestei energii pe un nivel mai profund, până la potențialul suprem al vieții primordiale.

La începuturile timpurilor exista un decalaj uriaş între acest nivel inferior al energiei vieții şi potențialul său suprem. La ora actuală, acest decalaj a fost umplut de om, precum şi de linia aproape infinită de ființe de dinaintea omului. Nu este aceasta o diferență uriaşă? Musca, acest micuț animal, a rămas neschimbată, dar diferența dintre acele timpuri primordiale şi momentul prezent este incredibilă, căci la acea vreme, musca nu îşi putea

cânta imnul victoriei, pe când acum poate. De aceea, diferența între bâzâitul ei din acea vreme şi cântecul ei actual este uriaşă!

În ce constă această diferență?

Aceasta este chiar victoria de care vorbeam!

Dar în ce constă această victorie?

Nu aveți decât să întindeți mâna, şi veți putea surprinde această victorie chiar în palma voastră! Dacă tot nu ați înțeles, vă voi spune Eu: victoria se referă la prezervarea vieții!

Cum a reuşit însă musca să prezerve această viață?

Ea a reuşit să-şi prezerve viața printr-o activitate deosebit de intensă, căci viața trebuie exersată! Mai mult, viața ei a fost şi mai bine prezervată datorită marii ei umilințe, căci viața doreşte să fie colectată. Ea este cel mai bine prezervată prin supunerea deplină față de voința Mea, căci orice viață trebuie ghidată dacă doreşte să se descopere şi să se recunoască pe sine prin aşa-numitul fenomen al „încrederii în sine".

Dacă țineți cont de toate aceste explicații şi de legile la care fac referire ele, născute din Mine pentru prezervarea eternă a vieții, şi dacă ați înțeles în ce constă victoria supremă, puteți realiza în sfârşit ce am vrut să spun la începutul acestei comunicări, atunci când am afirmat că „musca îşi cântă imnul ei de slavă (imnul victoriei)".

Micuțul ei cântec, dăruit vouă cu mult timp în urmă şi extrem de simplu, este completat astăzi de un cântec nou, mult mai complex. El începe însă cu acelaşi prim vers, cel pe care l-a cântat musca încă de la începuturile timpurilor şi care este un imn al victoriei. Dacă ați înțeles în ce constă această victorie, vă puteți orienta atenția asupra voastră, urmărind să vă apropiați din ce în ce mai mult unii de ceilalți, pentru a experimenta astfel victoria supremă.

În interiorul vostru există potențialul unificării oricărei vieți individuale cu viața Mea, primordială şi eternă.

Maniera în care poate fi realizat acest lucru, fără ca viața individuală să îşi piardă independența, în pofida fuziunii sale intime cu viața primordială, ne va fi explicat în capitolul care urmează, ultimul din această comunicare, în care va fi descris un alt cântecel al aceleiaşi muşte.

Capitolul 12

Musca - un simbol al smereniei

(25 martie 1842)

Nu numai în această comunicare, dar şi în multe altele, am precizat deseori ce se înțelege prin această calitate, ce înseamnă să fii un individ, dar simultan să fii într-o fuziune intimă cu Creatorul în inima ta. Din păcate, înțelegerea voastră este încă limitată, iar credința voastră are în față obstacole dificil de trecut, căci vă este greu să realizați cum este posibil ca omul să aibă, spiritual vorbind, o viață complet independentă, fiind simultan conectat cu viața primordială a Creatorului, astfel încât să alcătuiască împreună o singură viață.

Într-adevăr, este foarte greu să înțelegi acest lucru cu o minte supusă limitărilor terestre, dar Eu vă spun: cine nu învață această lecție din cântecul smerit al muştei, sau, ca să fim şi mai expliciți, cine nu descoperă adevărata umilință interioară purtându-şi crucea, şi încă şi mai clar, cine nu învață acest lucru de la Mine, Tatăl ceresc, care reprezint umilința

supremă şi cea mai profundă cu putinţă, nu va înţelege niciodată cum pot fi una Tatăl şi copilul Său.

Ca să înţelegeţi mai bine, vă invit să contemplaţi două aspecte imense ale creaţiei, şi anume omul cosmic, care este tot una cu lumea materială, şi un alt om, spiritual, numit cerul.

În ceea ce îl priveşte pe primul om, universuri întregi, alcătuite din nenumăraţi sori şi planete locuite, nu alcătuiesc împreună nici măcar o celulă nervoasă din trupul său. Cu toate acestea, acest om se consideră o viaţă „unică", la fel cum şi voi vă consideraţi o viaţă unică, deşi fiecare celulă a voastră reprezintă o lume în sine. Se poate vorbi însă de o singură viaţă în cazul omului cosmic?

Ca să puteţi înţelege faptul că acest om cosmic trăieşte o viaţă multiplă, este suficient să priviţi un roi de muşte, care vă vor învăţa cu smerenia lor că până şi ele, primele animale de pe pământ, trăiesc o viaţă complexă. Vă puteţi imagina cu uşurinţă cât de mare este complexitatea vieţii unui om, a unei planete pe care trăiesc nenumăraţi oameni, a unui soare pe care trăiesc fiinţe infinit mai complete decât pe orice planetă, dar mai ales a unui soare central, pe care trăiesc spirite atotputernice, aproape desăvârşite, sau a unui univers întreg.

Pe de altă parte, toate aceste universuri, toţi aceşti sori centrali, secundari, planetari, cu toate planetele lor şi cu fiinţele care trăiesc pe ele, nu reprezintă altceva decât celule şi organe ale acestui mare „om cosmic", care are totuşi o viaţă în sine, la fel ca orice om de pe pământ.

Aceasta este unicitatea vieţii privită din perspectiva materială.

Să ne întoarcem acum privirea contemplativă asupra „omului ceresc", prin comparaţie cu care „omul cosmic" reprezintă ceea ce reprezintă a milioana parte dintr-un atom faţă de atomul respectiv.

În forma sa umană, „omul ceresc" este atât de mare încât numărul uriaş de universuri care alcătuiesc corpul „omului cosmic" ar putea încăpea cu uşurinţă într-un singur por al unui fir de păr de pe capul său, în interiorul căruia s-ar putea mişca cu uşurinţă fără să atingă nici măcar pereţii respectivei deschizături tubulare.

Gândiţi-vă acum cât de multe vieţi trebuie să existe în interiorul firului de păr în ansamblul său, ca să nu mai vorbim de un organ sau un membru al trupului său, sau de corpul său în ansamblul lui! Şi totuşi, acest „om ceresc" se gândeşte la sine ca fiind o viaţă unică, deşi este alcătuit din miliarde şi miliarde de spirite şi de îngeri perfecţi, cu o conştiinţă de sine independentă, care gândesc şi trăiesc la fel ca el. Într-adevăr, în interiorul acestui om ceresc se stabileşte un alt gen de relaţii, în care fiinţele care gândesc şi simţ la fel, care iubesc la unison, alcătuiesc o unitate care corespunde unui trup pământesc (sau cel puţin unui membru al unui asemenea trup), dând ca rezultantă un om complet, care gândeşte şi simte numai pentru sine, ca şi cum ar fi un om individual!

Mai mult decât atât: vă asigur că în spaţiul infinit al fiinţei Mele există nenumărate asemenea ceruri, fiecare dintre ele fiind în sine un om complet, împreună, toate aceste ceruri alcătuiesc un alt om nesfârşit, pe care nimeni altcineva decât Mine nu şi-l poate imagina, căci el reprezintă chiar trupul Meu, adică un aspect al infinităţii divine, al lui Dumnezeu, care gândeşte şi se consideră pe Sine o persoană individuală, deşi în interiorul Lui există o abundenţă de viaţă absolut incredibilă!

Dacă veţi compara între ele aceste imagini, reflectând asupra lor cu ochii spiritului, veţi înţelege în curând că într-o singură Viaţă eternă şi infinită există un număr nesfârşit de mare de vieţi mai mici, care trăiesc absolut independent, bucurându-se plenar de fericirea pe care le-o oferă viaţa, deşi nu reprezintă decât un tronson din drumul care duce către

Dumnezeu.

Vedeți voi, acesta este cântecul muştei despre smerenie. Umilința este adevărata victorie pe care o poate obține omul, iar marele său maestru este musca. Aşa cum pe un continent, musca începe să cucerească viața, obținând în cele din urmă victoria, la fel, omul trebuie să cultive în el calitatea smereniei, care îl poate conduce către adevărata viață liberă, cea trăită întru Dumnezeu, să o integreze în sine la fel cum a făcut musca cu energia vieții (în calitatea ei de punct de colectare pentru aceasta), iar apoi, prin perseverența şi curajul său, să hrănească şi să amplifice această comoară sacră în interiorul lui, căci ea îl reprezintă pe „Hristos cel viu” înlăuntrul omului. Când această viață nouă îi va invada toate părțile sufletului, ajungând apoi până la nivelul trupului; el va cunoaşte victoria revelării plenare a spiritului, cea mai mare dintre toate victoriile pe care le poate cunoaşte omul, căci ea îi permite să atragă în sinea sa viața supremă a lui Dumnezeu, să o integreze în sine prin iubirea sa şi să devină astfel una cu Dumnezeu cel etern, Părintele Iubirii. Spuneți-Mi, nu merită să luptați pentru a obține această victorie, pe care musca o cântă în permanentă?

Dacă doriți să înțelegeți cu adevărat ce înseamnă această victorie, apelați la principala ei calitate, smerenia, căutați-o în interiorul vostru şi cultivați-o, iar ea vă va da răspunsul corect! Numai prin ea veți putea experimenta adevărata victorie!

Aşa cum iubirea este un fruct al umilinței, la fel, Adevărul Etern sau Lumina Lumii reprezintă un Fruct al Iubirii, care se naşte la rândul ei din Smerenie, în timp ce Adevărul se naşte din Iubire. Aceasta este adevărata creştere şi adevăratul Arbore al Vieții, singurul care poate conduce la cunoaşterea întregii Vieți divine, deopotrivă la nivel temporal şi etern.

Cine doreşte să cunoască secretele vieții folosindu-se doar de intelectul său limitat nu le va descoperi niciodată, ci dimpotrivă, va pierde şi ce a câştigat în timpul copilăriei sale. Adevăr vă spun: cine nu crede Cuvântul Divin atunci când acesta îşi face cunoscută prezența, fie prin mustrările de conştiință pe care orice om superior le simte în inima sa, fie direct, prin cuvintele rostite de un om cu conştiința trezită, cine nu acceptă acest Cuvânt cu o inimă pioasă şi simplă, de copil, fără să rămână însă un simplu ascultător, ci transpunându-l apoi în fapte, acela nu va ajunge niciodată în ceruri. Adevăr vă spun: nu poți ajunge în ceruri numai ascultând şi privind, ci doar acționând!

Cred că ați înțeles din această comunicare că viața nu se poate întoarce la Dumnezeu fără a fi supusă judecății, şi aşa cum vă spune Evanghelia: „Nu Eu, ci Cuvântul pe care L-am rostit vă va judeca!”

După cum vedeți, judecătorul este Cuvântul. Cel care ascultă primeşte drept răsplată viața eternă! Cel care nu ascultă va avea parte de moartea eternă! Nimeni nu poate ajunge la un adevăr sigur dacă nu urmează calea „activă” a crucii, în conformitate cu Cuvântul care nu vorbeşte de altceva decât de iubire şi smerenie. Cine se limitează însă să asculte Cuvântul cel viu fără să acționeze aplicându-l în viața sa de zi cu zi, astfel încât să poată fi judecat în funcție de el, nu va putea deveni una cu puterea sa pozitivă şi vie (cu esența spirituală a ființei sale), rămânând de-a pururi în polaritatea negativă a morții, din care va fi extrem de greu să dezvolte din nou o viață autentică, polar pozitivă.

Care sunt primele semne care atestă că omul nu respectă Cuvântul, îndreptându-se astfel cu paşi repezi către judecata morții?

Întotdeauna, acestea sunt îndoielile referitoare la un aspect sau altul al revelației divine.

Ce înseamnă însă aceste îndoieli?

O îndoială nu înseamnă altceva decât o neputință a vieții interioare, datorită căreia

spiritul se retrage în sine, iar sufletul rămâne scufundat într-un semiîntuneric în care lumina spiritului devine din ce în ce mai slabă, în timp ce lumina lumii exterioare (amăgitoare, căci depinde exclusiv de simțuri), devine din ce în ce mai puternică.

Nu este greu de bănuit încotro va conduce această neputință spirituală, dacă spiritul nu se va trezi curând, printr-o activitate riguroasă, în acord cu Cuvântul divin.

Cine nu va reuşi să îşi schimbe în cursul acestei vieți polaritatea interioară, dintr-una negativă într-una pozitivă, a vieții eterne, va fi judecat din perspectiva polarității sale negative, din care nu se va mai putea ridica niciodată!

Atunci când vorbim de cele două polarități, vorbim practic de viața „spirituală" (corespunzătoare polarității pozitive) şi de cea „materială" (corespunzătoare polarității negative) a sufletului, adică de fructul cel viu şi de învelişul exterior mort.

Cine va aspira către fruct, va ajunge la viață. Cel care va cultiva însă numai coaja cea goală nu va cunoaşte decât moartea.

Trebuie să ştiți că în toate lucrurile, inclusiv la nivelul lui Dumnezeu, există două polarități. Cum Ființa Divină este eternă, cele două polarități ale Sale nu pot fi altfel decât tot eterne.

Cel care este judecat de Cuvânt, sau mai bine spus, a cărui conştiință îi judecă faptele în funcție de Cuvântul divin, va primi viața, care corespunde polarității divine pozitive, adică existenței libere şi nelimitate.

Cine nu acceptă însă Cuvântul şi nu-l integrează în ființa sa, aplicându-l eficient în viața de zi cu zi, limitându-se să-l disece cu intelectul său negativ, va fi angrenat din ce în ce mai puternic în polaritatea sa negativă, care reprezintă principiul de bază ai materiei, şi deci al morții şi al limitării. Nu va exista însă niciodată un sfârşit al acestor două polarițății, adică al lumii naturale şi al celei spirituale, iar lumea naturală va rămâne de-a pururi suportul polar negativ al oricărui principiu spiritual şi liber. Numai de voi depinde destinul pe care vi-l doriți pentru eternitate: asumarea polarității negative a materiei sau a celei pozitive a lui Dumnezeu. Altfel spus, numai de voi depinde dacă preferați să ajungeți un spirit angelic, perfect liber şi absolut fericit, sau un Satan izgonit şi întemnițat în piatra cea dură.

Cel viu trăieşte în lumina adevărului, dar cel mort nu poate avea parte de nici o lumină în întreaga eternitate.

De aceea, omul care doreşte să ajungă la viață trebuie să poarte tot timpul în el lumina adevărului, care nu este menită să-i distreze intelectul, ci pe care trebuie să o integreze şi să devină una cu ea, transpunând-o sincer în practică şi lăsându-se condus în toate de ea.

Cine înțelege acest lucru îşi dă seama că tonalitatea sunetului este asemenea instrumentului din care iese, lumina este precum viața omului, răsplata este pe măsura faptelor comise, adevărata cunoaştere (cunoaşterea de sine a vieții eterne) depinde de acțiunile realizate la unison cu Cuvântul. Cu cât muntele este mai înalt, cu atât mai frecvente vor fi cotiturile drumului care duce pe vârful lui. După cum este trăită viața, la fel va fi şi polaritatea ființei. După cum este inima, la fel este şi vocea prin care se exprimă ea. Numai o inimă smerită va manifesta plenar Cuvântul cel viu.

De acum înainte nu veți mai putea exclama: „Cine poate înțelege aceste lucruri? Pentru cine se va coace această ramură de măslin?" Căci acum ați aflat, din această comunicare, ce este pământul şi ce este lumina, şi ați înțeles că lumina luminii este adevărul, singurul judecător corect al vieții, pe care o poate transforma într-o viață autentică (spirituală), sau dimpotrivă, în moartea eternă (viața trăită în ignoranță, supusă pasiunilor materiale).

Dacă aţi înţeles cu adevărat cele spuse mai sus, veţi putea răspunde cu uşurinţă la întrebarea pe care v-o adresez mereu: „Cine poate să aspire către soare, cramponându-se în acelaşi timp de pământ?” Sau, mai pe româneşte: „Cine poate sluji la doi stăpâni?”

Cum ar putea cel care aspiră către soare, adică spre perfecţiunea cea vie, să se folosească de această lumină încercând să stoarcă un profit pe acest pământ? Sau, ca să înţelegeţi şi mai bine: cum ar putea să ajungă la viaţa eternă cel care caută adevărul divin cu ajutorul intelectului său, dacă nu doreşte să accepte Cuvântul, integrându-l şi transformându-l în faptă?

Prin indolenţa sa, omul care încearcă să fure lumina murdăreşte chiar solul pe care ar fi trebuit să cucerească în mod activ viaţa! Fizicienii voştri ştiu foarte bine că polarităţile de acelaşi fel nu se atrag niciodată, respingându-se întotdeauna. În sine, pământul este leneş şi inert. Cum ar putea fi trezit el la viaţă prin inactivitate?

De aceea, este evident că omul nu poate sluji simultan la doi stăpâni: intelectului său leneş şi faptelor sale vii (la unison cu Cuvântul).

Cine aspiră către soare nu ar trebui să profaneze pământul cu lumina acestuia, ci ar trebui să-l binecuvânteze prin faptele sale, pentru ca pământul însuşi să se poată transforma, devenind la rândul lui un soare.

Chemarea Cuvântului se adresează tuturor, inclusiv celor care trăiesc în întuneric, îndoindu-se. Atunci când Eu voi aduce jos lumina soarelui, aceştia vor dori să fugă, dar unde ar putea să o facă?

Dacă ar întreba musca, aceasta le-ar răspunde încotro duce trenul vieţii, şi cât de mare este profitul care îi aşteaptă la destinaţie. Tot ea le-ar putea spune şi încotro să fugă dacă nu vor prinde acest tren al vieţii eterne, din cauza acţiunilor lor aflate în neconcordanţă cu Cuvântul divin.

Cine şi-a deschis ochii într-o măsură cât de mică nu trebuie să caute prea mult pentru a descoperi imensa vastitate plină de fiinţe de toate felurile, care aleargă - fiecare în ritmul ei - către aceeaşi destinaţie finală. Prima fiinţă de pe orice planetă care îşi asumă această cursă, către o viaţă din ce în ce mai liberă, este musca.

Cine înţelege aceste lucruri, îşi dă imediat seama cine este Acela care a creat întregul lanţ al existenţei, care conduce la sursa întregii lumini şi vieţi, şi cum îl poate ridica El.

Mi se pare firesc să îmi pun întrebarea dacă şi intelectualul cel leneş poate ridica acest lanţ. În caz contrar, Mi se pare firesc să întreb: dacă voi nu puteţi descoperi amprentele adevărului în faptele voastre, cine oare vă mai poate elibera de această noapte a morţii eterne?

Nu cred că mai trebuie să răspundem la această ultimă întrebare. Am fost suficient de clar în această comunicare, afirmând că numai cel care aplică activ Cuvântul cel viu poate fi eliberat de noaptea morţii eterne - nicidecum ascultătorii lui, criticii, sau şi mai rău, cei care îl dispreţuiesc ori îl contestă cu desăvârşire.

Cel care doreşte să aplice cu adevărat Cuvântul trebuie să o facă însă într-o deplină sinceritate, pentru a putea afirma cu inima curată, la fel ca şi dragul Meu David: „Dumnezeu este singura mea aspiraţie. De aceea, îl voi cânta şi îl voi slăvi pe El, iar gloria Lui se va revărsa astfel asupra mea. Daca sănătatea îmi va permite, o, psalmişti şi harpişti, mă voi trezi devreme şi îţi voi mulţumi Ţie, o, Doamne, şi Te voi cânta numai pe Tine între popoare, căci graţia Ta este la fel de întinsă ca şi cerul, iar adevărul Tău se înalţă mai sus decât norii. Ridică-Te deasupra cerului, o, Doamne, şi revarsă-Ţi slava asupra pământurilor, pentru eliberarea prietenilor Tăi dragi. Ajută-mă cu mâna Ta dreaptă şi ascultă ruga mea, o,

Doamne!”

În acest imn, David afirmă cu claritate că singura sa aspirație o reprezintă Dumnezeu,

Cum ar putea să-l însoțească însă Dumnezeu pe om altfel decât prin Cuvântul Său? De aceea, adevărata aspirație a omului ar trebui să se îndrepte către Cuvântul divin, ascultându-l, scriindu-l, cântându-l şi aplicându-l. În acest fel, slava lui Dumnezeu se va revărsa inclusiv asupra omului.

De ce se adresează David psalmiştilor şi harpiştilor, afirmând că se va trezi devreme? Ce are el de făcut?

Nimic altceva decât să aplice Cuvântul. Numai cel care integrează Cuvântul în inima sa, acționând în consecință, printre popoare (printre oameni), care se regăseşte astfel la mijloc, între cele două polarități, croindu-şi calea către Dumnezeu, care nu acceptă rătăcirea din cauza altor oameni (popoare), dar nici din cauza intelectului sau indolenței sale, numai acesta îmi mulțumeşte cu adevărat şi Mă slăveşte alături de psalmişti şi harpişti.

Adevăr vă spun: cel care acționează în acest fel, aspirând către Dumnezeu cu o sinceritate deplină, la fel ca şi David, ştie cât de departe se întinde grația Mea, dar şi viața născută din Mine în spațiile infinite, despre care v-am povestit atât de multe, dar mai presus de orice, el cunoaşte „norii adevărului”, adică spiritele vieții eterne.

Da, cine aspiră cu toată ardoarea către Dumnezeu recunoaşte victoria din ființa sa şi strigă la fel ca şi David: „Ridică-Te deasupra cerului, o, Doamne (adică deasupra acestei vieți actuale a mea) şi revarsă-Ți slava (adică lumina divină) asupra pământurilor, pentru eliberarea (de moarte) a prietenilor Tăi dragi, adică a tuturor celor care s-au orientat către viață, indiferent de nivelul existențial pe care se află!”

Da, cel care aspiră cu toată credința către Dumnezeu, la fel ca David, i se va adresa întotdeauna astfel: „Doamne, Dumnezeu şi Părinte al meu, inima mea este plină de iubire față de Tine! Din profunzimile smereniei mele, Te implor şi îți strig să mă ajuți cu mâna ta dreaptă, dăruindu-mi lumina autentică a vieții, pentru ca viața mea să fuzioneze pe deplin cu viața ta divină. Ascultă ruga mea, o, Doamne!”

Aceasta este adevărata rugăciune a celui care poate afirma, întru spirit şi adevăr: „Dumnezeu este singura mea aspirație!”

Căci numai asemenea oameni se vor întoarce pe deplin către Dumnezeu, fără să privească cu colțul ochilor înapoi, către lumea exterioară. Numai ei îşi vor întoarce către Dumnezeu nu doar privirea, ci întreaga lor ființă! Din păcate, în lumea voastră, aşa cum a ajuns ea astăzi, nu mai există o asemenea aspirație către Dumnezeu, căci umanitatea a decăzut complet, iar puțina putere a vieții care i-a mai rămas este folosită exclusiv pentru scopuri materiale!

Îi puteți număra pe degetele de la o singură mână pe cei care îşi mai folosesc puterea vieții pentru a se întoarce la Mine.

Credeți că acest lucru îmi trezeşte neliniştea? O, dragii Mei copii, nici vorbă! Vă asigur că evenimentele care vor urma vor respecta întru totul judecata Cuvântului, indiferent dacă oamenii merg pe calea cea bună sau preferă cărările ocolite. **Ca să vorbim pe şleau, deşi această planetă a fost mântuită de Mine pentru un scop extrem de înalt, deşi a fost plasată între cele două polarități, mai există încă destule planete în infinitatea cosmică, locuite de copii mult mai credincioşi Mie decât voi, oameni nerecunoscători, care ați uitat că nu am făcut pentru nici o planetă ceea ce am făcut pentru pământul vostru!**

Cât despre eternitate, aceasta nu s-a sfârşit! Vai acestui pământ dacă îmi voi întoarce inima de la el, privind către altă planetă!

Rețineți cuvintele Mele! Meditați asupra informațiilor pe care vi le-am transmis în legătură cu musca şi acționați în consecință, îndepărtați-vă de intelect şi apropiați-vă de inimă, căci numai aşa veți putea recunoaşte adevărata victorie a vieții în ființa voastră, integrându-vă astfel în lumina înşeptită, şi în cea întreită de deasupra celei înşeptite!

Şi vă mai spun un lucru: chiar dacă se vor găsi unii printre voi care nu vor crede în această comunicare, refuzând să o integreze în inima lor, cel mai bine este să nu o conteste, căci nu vor face altceva decât să își sporească pedeapsa judecății. Dacă nu o vor contesta, judecata lor va fi mai uşoară, iar staționarea în polaritatea negativă mai tolerabilă, poate chiar reversibilă (după scurgerea câtorva eternități).

În schimb, cei care acceptă acest mesaj ca pe un puternic apel către viață, acționând în consecință, aceia cunosc deja victoria înlăuntrul lor, devenind una cu voința şi cu iubirea Tatălui ceresc. Amin.

(Vezi şi alte documente: http://www.scribd.com/people/documents/236910-billydea , n.r.)